

Perry Rhodan

KURT MAHR

Strážci vyhnanců

Knihovnička Perry Rhodan 66

Přeložil Jaroslav Kuťák

Bydleli opět ve stanech, které nechali stát poté, kdy je modří trpaslíci přenesli přes džungli až do blízkosti městečka Greenwich. Pashenovo místo zabral Chellish, kterého modří vyzvedli u řeky o několik hodin později než Mullona, Fraudy a Milligana, a odnesli do své vesnice v džungli.

Od té doby uplynulo několik dní. Byly to klidné dny, ve kterých se Chellish neustále projevoval jako dobře naladěný, přátelský a velmi pohotový muž. Milliganovo podezření se ztrácelo. I Mullon začínal věřit, že tato malá expedice Chellishovou přítomností jenom získala.

Mullon však u sebe i nadále uchovával Chellishovu pistoli. Bylo mu jasné, že nesmí nic riskovat. Jakýkoliv omyl v této situaci by byl poslední chybou, kterou by v životě udělal.

Jinak se Mullon snažil rozšířit možnosti dorozumívání s trpaslíky. Denně se s nimi několik hodin bavil ~ pokud se to dalo považovat za debatu - a pokoušel se pochopit hru jejich barev a zvláštní pisklavé zvuky, které vydávali. Třetí cestu možnosti dorozumění, totiž telepatii, neovládal.

Přesto však ohledně barevné hry a zvuků udělal určité pokroky. Skutečným triumfem se pro něj stal okamžik, kdy jeden z trpaslíků klesl k zemi a napsal svým plastickým tělem do písku slovo ANO. Zároveň dával bzučením a produkováním barev najevo, jak toto slovo v jeho řeči vypadá.

Mullon se dostal tak daleko, že společně s trpaslíky vytvořil plán boje proti Hollanderovi. Samozřejmě, že se jednalo pouze o určitou směrnicí, protože si s trpaslíky nerozuměl zase tolik, aby s nimi dohodl všechny podrobnosti. Úspěchem však každopádně bylo už to, že se na obou stranách vědělo, o Čem je řeč.

Mullon si lámal hlavu, co asi Hollander podnikne. Od Milligana, který vyslechl jednoho ze svých strážných, se dozvěděl, že Hollander očekává nejdříve ze všeho návrat Fraudy a Milligana z džungle. Teď už se patrně dozvěděl, že přinejmenším

Milligan se do blízkosti Greenwiche dostal, a proto se asi pokusí jeho i Fraudy chytit. To se mu však nepodaří. Avšak při Hollanderově neúnavnosti se dalo čekat, že se může během nejbližších dní někde v okolí vesnice modrých trpaslíků objevit. Problém modrých trpaslíků byl příliš důležitý, aby ho muž jako Hollander nechal plavat.

Pravděpodobně vyšle pátrací skupinu, která dostane za úkol najít vesnici a pokusit se o spojení s trpaslíky. Pokud nedopadne první navázání kontaktu špatně, dalo se počítat s tím, že Hollander k vesnici dopraví pokud možno co nejvíce svých lidí, aby trpaslíkům vnutil svou vůli, v případě nutnosti i násilím.

Podle Mullonova názoru to nějak takhle muselo dopadnout. Svůj plán zařídil podle toho, jak si představoval Hollanderovo chování. Bylo tu sice určité riziko, ale jak se Mullonovi zdálo, bylo poměrně přijatelné.

^ ^ ->

„Slyšíte?“ zeptal se Chellish.

Mullon přikývl. „Ano, vrtulník.“

Chellish vstal.

„No, takže abychom se schovali do střeleckých zákopů.“

Udělal několik kroků, dokud na něj Mullon nezavolal: „Ještě okamžik, Chellishi!“

Chellish zůstal stát a rozhlížel se. Mezitím bylo slyšet bzučení a tlukot vrtulí helikoptéry..

Mullon sáhl do kapsy a podal Chellishovi pistoli, kterou mu tenkrát na břehu sebral.

„Jen si ji vezmete!“ řekl. „Pokud něco nevyjde, budete ji potřebovat.“

Chellish zvedl obočí a chvíli váhal. Pak sáhl pro zbraň a zasunul ji za široký opasek.

„Díky,“ řekl prostě. „Jste prima chlapík, Mullone.“

Fraudy a Milligan vyšli ze stanu, sotva zaslechli zvuky vrtulníku. Mullon na ně kývl. „Jdou na to“

Milligan vyšel nahoru na kopec. Zmizel v jednom z nejvýše položených vchodů do obytných a pracovních místností trpaslíků. O kus dál v podzemí byla ve stropu vyvrtaná díra, která dosahovala až k úbočí kopce, kde byla zakryta křovím. Navíc byla přikryta plastikovou deskou a zasypána sutí tak, aby byla dobře zamaskována. Z chodby vedl nahoru obyčejný dřevěný žebřík.

Během uplynulých dní bylo takto za pomoci trpaslíků zařízení několik podobných pozorovatelén. Mullon je rozdělil tak, aby měl případný vrtulník neustále na dohled.

Pět minut poté, kdy Chellish poprvé zaslechl zvuky, Mullon a jeho tři lidé

zmizeli. Ve stanech neprozrazovala ani stopa fakt, že v nich Ještě nedávno bydleli lidé.

Vrtulník se přibližoval. Mullon viděl jeho stín nad sluncem ozářeným svahem kopce. Stín zmizel doleva a odtud se po chvíli zase vrátil.

Uplynula čtvrt hodina. Zvuk helikoptéry narůstal a tichl. Na chvíli odezněl úplně, aby o několik vteřin později duněl docela blízko.

Přiletěli od severu, registroval Mullon.

Stín padal znovu na svah, ale tentokrát už nemizel. Po chvíli utichl zvuk čtyř malých motorů, pohánějících vrtule.

Někdo vykřikl: „Měj oči otevřené, Dwighte! A vrať se hned zpátky, kdyby se ti něco nelíbilo.“

Mullon se vyděsil. Ten hlas znal. Patřil Pashenovi - muži, který jeho - Mullona - zastřelil.

Slyšel kroky přicházející trávou, a krátce nato se těsně před jeho průzorem objevil pár holínek. Muž, kterého Pashen nazval Dwigthem, několik vteřin bezradně stál. Pak vykřikl: „Nikdo tu není! Nejdřív se podívám na ty stany.“

Kráčel dál po svahu dolů a Mullon ho měl od té chvíle stále na očích. Viděl, jak muž vstupuje do Chellishova stanu, chvíli v něm pátrá a nakonec zase vychází ven. Přitom udělal směrem k Pashenovi uklidňující gesto.

Potom prohledal jeden stan po druhém, ale zdálo se, že nikde nic nenašel. Nakonec zamířil k jednomu ze vchodů, vedoucích do útrob kopce, a podíval se dovnitř.

« Mullon zneklidněl. To byla chvíle, během níž podle jeho plánu museli trpaslíci vyjít ven. Dwigth nesměl vstoupit do žádného ze vchodů.

Uplynula dlouhá chvíle. Najednou z jedné ze štol vyletělo asi třicet trpaslíků, obklíčili vetřelce a tančili svůj zvláštní barevný tanec.

Dwigth byl očividně překvapen a vyděšen. Tasil zbraň a namířil na trpaslíky. Mullon s hrůzou poznával jeden z malých dezintegrátorů, které Hollander sebral posádce křižníku ADVENTUROUS.

Ale v té chvíli zvolal nahoře Pashen: „Nech toho, Dwighte, nic ti neudělají!“

Dwigth váhavě schoval zbraň. Sklonil se a pokusil se na jednoho z trpaslíků sáhnout. Vypadali jako poletující modré kapesníky. Dotyčný nejdříve uhnul, pak se vrátil a tančil nad Dwigthovou dlaní. Ale tak, aby ho Dwigth nemohl chytit.

„Počkej!“ zvolal Pashen. „Jdu za tebou!“

Mullon věděl, co má v úmyslu. Trpaslíci ho znali. Musel se domnívat, že trpaslíci o jeho zákeřném útoku proti Mullonovi vědí. Chtěl zkusit, jak se k němu budou chovat.

Pashen přešel těsně kolem Mullonova úkrytu. Mullon ho viděl přicházet po

kouscích - nejdříve holínky, pak nohy, trup, ruce a ramena, hlavu...

Mullon se vyděsil. Pashen nesl něco pod paží. Mullon viděl jenom malý kousek světlé, šedobílé kožešiny. Pashen kráčel dál po svahu. Kožešina se pohnula a zvedala se. Nad Pashenovým ramenem se vynořila malá chlupatá tvář a zírala k místu, kde se Mullon díval malým okénkem.

„... khek... khek... khek...“, volala ta malá bytost rozrušeně. Ale Pashen si jí nevšímal.

To je mungo, pomyslel si Mullon a vyděsil se. Přinesl si s sebou munga, a kdyby teď nebyl: tak hloupý, už by věděl, že jsme v blízkosti. >'

Mungové, polointeligentní druh opic z vysokých hor, měli šestý smysl, pomocí kterého dokázali zaznamenat hrozící nebezpečí. Slůvko „khek“ znamenalo nepřítel, nebo Špatný, případně nebezpečí.

Ale Pashen řeč mungů zřejmě neznal. Všiml si nervozity malé opičky, a proto ji plácl přes záda. Mungo zaječel a schoval se zpátky do Pashenova podpaží.

Mullon si oddechl. Nebezpečí bylo prozatím zažehnáno. Pashen odcházel, aniž by se staral o rozčilení svého munga. Zastavil se až u kruhu, ve kterém trpaslíci obklopovali Dwigtha.

Skupina modrých trpaslíků se rozdělila. Další tančící kruh se vytvořil kolem Pashena. Pashen vypadal spokojeně. Znal trpaslíky ode dne, kdy zajali celou Mullonovu expedici, to znamená i jeho, a věděl, že tento kruh kolem znamená přátelské gesto.

Chvíli zůstal stát bez hnutí. Pak křikl k Dwigthovi: „Letíme zpátky! Víc jsme toho nechtěli vědět!“

Dwigth přikývl a vystoupil z kruhu trpaslíků ven. Společně s Pashenem pak pochodoval nahoru na kopec. Tentokrát minuli Mullonův úkryt podruhé.

Mungo znovu zneklidněl. Vylezl nahoru na Pashenovu hlavu a znovu křičel to své: „khek... khek... khek...“, až ho Pashen musel znovu plácnout a zvířátko se opět schovalo.

O chvíli později se rozběhly motory vrtulníku. Mullon slyšel Jak se stroj zvedá ze země a odlétá. Pashen měl asi naspěch. Po několika okamžicích zvuk zmizel.

Mullon vylezl po žebříku nahoru. Když dorazil k východu ze štol, už tam stál Chellish a čekal na něj.

„Něco jsme přehlédli, že?“ zeptal se.

Mullon přikývl. „Ano, munga. Nepomysleli jsme na to, že je Hollander použije.“

Přišli i Milligan a Fraudý.

„Co teď?“ zeptala se Fraudý.

Mullon pokrčil rameny. „Moc nám toho nezbývá. Až přijde Hollander se svými lidmi, musíme už být tak daleko, aby nás ty opičky

nezaznamenaly."

„Proč?" zeptal se Milligan. „Pashen si přece vůbec ničeho nevšiml."

„Vy si myslíte, že jsou všichni lidé tak hloupí jako Pashen?" zeptal se Mullan. „Jak znám Hollandera, bude si chování mungů všimnout, a pokud objeví sebemenší podezřelé náznaky, pak můžeme začít znovu od začátku."

Fraudy byla zklamaná. To ona vlastně byla objevitelkou mungů. To ona je objevila nahoře v horách a jako první se jim pokoušela porozumět.

Mullan ji utěšoval. „Opice nejsou lidé, pokud jsi tomu věřila," řekl. „Nedokáží rozlišovat mezi dobrem a zlem v našem slova smyslu. Chrání toho, kdo se nachází v jejich blízkosti. Vycítili, že Pashenovi hrozí nebezpečí, takže ho varovali. Jaké štěstí, že si nedával pozor!"

Mullan se pokoušel modrým trpaslíkům vysvětlit, že se jeho plán mění. Podařilo se mu to překvapivě rychle, jak poznal podle jejich první reakce. Připadalo mu, jako by mungové nebyli pro trpaslíky ničím neznámým. Vypadalo to, že rozumějí, jak nebezpečná je přítomnost těchto opic pro Mullona a jeho přátele, a že v žádném případě nesmějí zůstat v blízkosti kopce, pokud se vrtulník vrátí.

Trpaslíci odnesli Mullona s jeho lidmi asi dvacet kilometrů dál na západ do džungle. Stalo se to obvyklým způsobem - tolik trpaslíků, kolik bylo třeba, aby vytvořili dostatečné gravitační pole pro Čtyři osoby, vyklouzlo z kopce nad džungli a vzalo ty čtyři tak říkajíc na záda.

Na místě, vybraném pro přistání, bylo něco jako mýtiny. Mullan se připravil na dlouhé čekání-

^ A ^

Celkem osmkrát slyšeli přilétat a odlétat helikoptéru. Pokud počítali s tím, že každý stroj přivezl nanejvýš pět mužů, pak Hollanderova úderná jednotka sestávala maximálně ze Čtyřiceti mužů.

Krátce po poledni přiletěl vrtulník podeváté. Tentokrát se už nevracel.

„Pětačtyřicet mužů v nejhorším případě," vysvětloval Mullan. „To je docela hodně."

Chellish mávl rukou. „Otech pětačtyřicet se nemusíme starat. Jedině Hollander je důležitý. Až ho budeme mít, ostatní nám už nebudou vadit."

Mullan přikývl. „Možná, že máte pravdu," odpověděl. „Ale raději s tím nepočítejme."

O hodinu později se objevila první skupina trpaslíků, která podle dohody vyrazila ze svého obytného kopce. Čekali na malé mýtiny. Postupem času přilétaly další skupiny, až se jich tam po dalších dvou hodinách objevilo devět set z jednoho tisíce trpaslíků, bydlících v kopci.

O několik minut později vrtulník vzletl. Neletěl přímo na západ jako dosud, nýbrž kroužil nad džunglí.

Nebylo žádných pochyb - Hollander si všiml, že trpaslíci zmizeli a pátral po nich.

Mullan dal modrým dohodnuté znamení. Skupina trpaslíků vystoupala nad křoví, nahoru nad stromy a objevila se v jasném slunečním světle.

Vrtulník okamžitě zareagoval. Mullan slyšel, jak se přibližuje. Trpaslíci klouzali pryč odtud, směrem na západ, těsně nad stromy. Helikoptéra se nestarala o malou mýtinu, odkud se zvedli, nýbrž je následovala.

Po chvíli pilot patrně pochopil, kam trpaslíci prchají, opsal malou zatáčku, vrátil se zpátky a letěl na východ k obytnému kopci.'

Mullan spokojeně přikývl.

„Ted' se rozhodne," řekl. „Myslím, že pro Hollandera jsou trpaslíci natolik důležití, aby je pronásledoval."

^ ^ ^

Pro Hollandera byl kopec se svými mnoha vchody a podzemními místnostmi, se svým ojedinělým osvětlením a zvláštními přístroji

tak zajímavý, že si ani nevšiml, jak modří trpaslíci po skupinkách utíkají.

Stráže, které stály pod kopcem v blízkosti helikoptéry, sice viděly modré utíkat, ovšem nepřikládaly tomuto faktu žádnou důležitost.

To se však změnilo, jakmile se objevil Hollander. Napadlo ho, že dole v podzemí vlastně téměř žádní trpaslíci nejsou. Myslel si, že se shromáždili někde na svahu, ale když je tam nenašel, pojal určité podezření. Stráže u vrtulníku dostaly patřičně vynadáno, když mu podaly zprávu o tom, co viděly. Hollander dal Pashenovi a Dwightovi úkol, aby trpaslíky hledali z helikoptéry. Našli jejich stopu, přesně podle Mullanova plánu, a vrátili se zpátky ke kopci.

„Táhnou směrem na západ, pane," hlásil Pashen. „Všichni?"

„Viděli jsme jich asi stovku, pane. Ovšem pochopitelně jsme neviděli přes koruny stromů džungle. Myslím, že se ti ostatní pohybovali nad zemí."

„Jakou rychlostí?"

„Poměrně pomalu, pane. Ne rychleji, než deset kilometrů za hodinu."

„To je dost rychle, než abychom je dohnali pěšky," zaskřípal Hollander zuby. „Musíme za nimi helikoptérou."

„Odpusťte, pane," namítal Pashen, „nebylo by lepší čekat tady na kopci, dokud se nevrátí?"

„Ne, to by nebylo lepší," odpověděl Hollander. „Pohybují se na západ, tedy

směrem ke Greenwichi. Milligan se zdržuje v blízkosti Greenwiche. Měl dostatek Času, aby se s trpaslíky spojil. Možná je přiměl i k tomu, aby v Greenwichi přepadli naše lidi, zatímco my tady bezúčelně civíme. Musíme je dostat hned teď! Těch pár, kteří jsou ještě na kopci, okamžitě zajměte. Velitelem tu teď budete vy, zatímco já poletím s helikoptérou, rozuměl jste?"

O několik minut později Hollander vyrazil. Jako průvodce s sebou vzal dva muže a jednoho munga. Jeden z mužů řídil stroj, zatímco Hollander s druhým obhlíželi krajinu a zároveň pozorovali reakce malé opičky.

Mýtiny, kterou jim Pashen popsal, ležela směrem na západ.

O několik minut později se vynořilo několik třpytivých barevných skvrn - řada trpaslíků, která se nadále pohybovala poměrně malou rychlostí k západu. Vrčícího, hřmotného vrtulníku si vůbec nevšimli.

„Musíme je zastavit!“ zabručel Hollander. „Pashen má pravdu, hlavní část se pravděpodobně pohybuje dole pod korunami stromů.“

A když se obrátil ke svému pilotovi, pokračoval: „Pokuste se najít místo, na kterém bychom mohli přistát. Někde snad ještě najdeme druhou mýtinu!“

^ A ^

Mullon viděl vrtulník letět přes mýtinu už podruhé. Za chvíli zmizel na západě. Zanedlouho jej nebylo slyšet. Zvuky utichly tak náhle, jakoby stroj definitivně odletěl.

Hollander přistál. Mullonův plán se krok za krokem naplňoval.

Fraudy, Chellish a Milligan se vydali na cestu společně se sto-padesátičlennou skupinou modrých trpaslíků. Letěli nad korunami stromů stejným směrem jako Hollander.

Mullon zůstal ještě chvíli na mýtině. Potom se dal posledními sedmdesáti trpaslíky odnést směrem na jihozápad.

Asi po hodině letu objevil na severozápadě rozlehlou paseku. Představovala široko daleko dostatečně volné a rozlehlé místo, jakoby vykousnuté v zelené střeše pralesa. Nebylo pochyb, že jedině tam mohl vrtulník přistát. /

Mullon se snesl dolů a čekal.

^ JL ^

Hollander pilotovi přikázal, aby se strojem přistál na jižním okraji paseky.

Podle jeho odhadu mohlo trvat ještě tak půl nebo tři čtvrtě hodiny, než tam modří

trpaslíci dorazí. Měl tedy čas rozmístit své průvodce tak, aby měli paseku zcela pod kontrolou. Sám se společně s mungem schoval ve křoví, které podle něj leželo přímo na trase trpaslíků.

Čas plynul.

Hollander se vyděsil, když mungo, kterého držel v náručí, najednou ožil. Dlouhé hodiny se prakticky nepohnul, teď se najednou napřímil a zíral na stěnu džungle na východě paseky.

„...khek...“, špitl tiše.

Hollander věděl, co tohle slovo znamená a zpozorněl. Opička ještě více zneklidněla. Rychle za sebou vydávala varovné zvuky a zvedala paže směrem, odkud přicházelo nebezpečí.

Hollander nevěděl, co si o tom myslet. Nebylo slyšet žádný podezřelý zvuk, ale mungo se choval tak, jako by k němu pochodovala celá armáda nepřátel.

Hollander myslel na Milligana. Vrátil se zpět od džungle poté, co vyzpovídal strážného u Greenwiche a zjistil, co se ve městě děje? Dokázal Milligan přimět trpaslíky ke spolupráci?

Hollander začínal tušit, že se ocitl v nebezpečí, které možná bylo příliš velké, než aby je dokázal překonat svými vlastními silami.

Váhal. Nebylo jeho zvykem prchat před nebezpečím, když navíc jeho existenci dosud nikdo neprokázal.

Mungův neklid se stupňoval. Zvířátko ukazovalo pořád k východu a tise vydávalo varovné zvuky.

Hollander přivolal své průvodce z úkrytů a přikázal jim, aby se vrátili k vrtulníku. Sám krácel s mungem vysokou trávou až k žebříku, vedoucímu do kabiny.

Pokud byl Milligan skutečně s trpaslíky, dalo se odhadnout co udělá, jakmile spatří helikoptéru.

Mungo se už téměř nedal udržet. Přestal špitat a začínal ječet nahlas. Vytřeštěnýma očima zíral přes paseku, někdy dozadu, směrem na jih, jindy k východu.

Hollander si už ho nevšímal. Byl varován. Jiný úkol ta opička ani neměla.

<> A ^

Milligan by si přál, aby měl po ruce malou vysílačku a mohl od Mullona zjistit, co má udělat a kdy má zaútočit. •

Jenže žádnou vysílačku neměl. Jediným spolehlivým přístrojem byly jeho hodinky. Proto se snažil alespoň odhadnout čas, který potřeboval, aby Hollanderovi pronikl do zad. '

Milligan, Chellish a Fraudy čekali se skupinkou trpaslíků, která je sem přinesla, asi dvě stě metrů východněji za pasekou, na které přistál Hollanderův vrtulník. Do

dohodnutého okamžiku zbývalo ještě dvacet minut.

Milligan pomalu postupoval kupředu. Deset minut před dohodnutým časem stál na východním okraji paseky. Hollander ani jeho lidi nebylo vidět, ale helikoptéra stála v dohledu tam, kde na jihu znovu začínal les.

^ A ^

Zhruba ve stejné době ji před sebou spatřil i Mullon. A viděl ještě něco jiného. Napravo i nalevo od vrtulníku číhali za křovím dva muži a vzrušeně pozorovali východní okraj paseky.

Mullon se podíval stejným směrem. Snad Milligan.-.?

Ne, naproti byl úplný klid. Milligan a jeho trpaslíci se ještě neukázali.

Nakonec Mullon přece jenom něco objevil. Vedle žebříku, vedoucího do kabiny helikoptéry, viděl v trávě nějaké tělo. Mělo nataženou pravou ruku a drželo něco Šedobílého, něco, co se třepalo a snažilo se vysvobodit. Zároveň to vydávalo zoufalé zvuky.

Hollander!

Mullon ho chvíli pozoroval. Stejně jako jeho průvodci! i on se díval na opačný okraj paseky.

Plán se zdařil. Mungo vycítil nebezpečí, přicházející z východu, zaměřil tam i Hollanderovu pozornost. Z východu však přicházeli tři lidé, od jihu jenom jeden. Navíc byli lidé, přicházející od východu, celou dobu blíž k pasece než on.

Mungo si mezitím musel všimnout, že ani za ním není něco v pořádku, že i odtud hrozí nebezpečí. Ale Hollander to už nezajímalo. Věděl, že nebezpečí přichází z východu.

Mullon se plazil dál. Snažil se nevyvolat žádný zvuk. Do dohodnutého Času zbývaly čtyři minuty.

^ ^ ^

Milligan dal znamení trpaslíkům. Zvolna se rozlétli do stran, proletěli mezi stromy nad paseku, tančili a dělali divy, Jako by se celou -dobu o nic jiného nezajímali.

^ A ^

„Pozor, přicházejí!“ Špitl Hollander. „Ještě chvíli počkejte!“

Oba muži poslechli. Hollander pozoroval modré trpaslíky a jejich tanec nad pasekou. Vypadali neškodně, až Hollander začal pochybovat o svém rozumu. Byl Milligan skutečně s trpaslíky? Pokud ano, proč se neobjevoval?

Hollander byl nucen okamžitě se rozhodnout. Pokud bude čekat ještě dlouho, trpaslíci znovu zmizí.

„Rychle! Kupředu!“ křikl na oba muže. „Postavte se jim do cesty, a pokud nezastaví dobrovolně, pak jim ukažte, co je to termozáříč.“ Muži vyšli z úkrytů a rozběhli se přes paseku. Na tento okamžik

Mullon čekal. Proti třem mužům by sám nic nezmohl. Ale teď zůstal Hollander sám.

Mullon se vztyčil. Hollander se díval za svými dvěma muži, takže ani neslyšel tichý zvuk, který se ozval za ním. „A dost!“ řekl tvrdě Mullon. „Odložte zbraň a vstaňte!“

Hollanderem to trhlo. Uvolnil sevření, mungo se mu vyškubl a utíkal pryč.

Hollander vyskočil, ale zbraň neodložil. Mullon S tím počítal.

Bleskurychle k němu přistoupil, udeřil hranou dlaně a lump upustil malý dezintegrátor na zem.

Hollander vykřikl bolestí. Pak se ale prudce otočil a... Mullon ještě nikdy v Životě neviděl tak vyjevenou tvář. Hollander na něj zíral doširoka rozevřenýma očima.

Pak zvedl paže

a snažil se Mullona chytit.

„Mullone... Vy,..7" zasténal.

Mullon o krok ustoupil a přikývl. „Ano, já.“

Hollander svěsil ruce. „To je konec," zamumlal.

„Ano, Hollandere, jednou provždy.“

Hollander se obrátil, jakoby čekal u svých dvou kumpánů záchranu. Ti však pro Milligana, Chellishe a Fraudy znamenali poměrně málo práce. Zatímco se stavěli trpaslíkům do cesty a snažili se zjistit, zda si jich všimnou, Milligan a jeho druzi se k nim připlížili. Zaskočili Hollanderovy spřežence natolik, že je vyděsili k smrti. Ti dva se vůbec nebránili.

„Ti už taky nikomu nepomůžou," řekl Mullon.

Trpělivě čekal, až Milligan zajistí své dva zajatce natolik, aby mu nemohli utéct. Potom za ním přišli Chellish a Fraudy. Chellish přinášel připravené řemeny. Minutu nato byl, Hollander spoután. Měl zavřené oči a neříkal ani slovo.

„Měli bychom ho okamžitě zastřelit," zavrčel Chellish. „Nebo nám zase uteče a bude v tom pokračovat.“ -

Mullon mávl rukou. „Myslím, že tohle bychom měli nechat.na lidovém shromáždění. Nám nenáleží soudit.“

Chellish přikývl. „Ano, samozřejmě. To jsem řekl jenom ze vzteku.“

Ve skutečnosti se však přece jen trochu bál.

<> A ^

Zbytek byl jednodušší, než si Mullon představoval. Pochopitelně, že se vůbec nepokoušel nějakým způsobem zatýkat čtyřicet mužů, kteří čekali pod Pashenovým velením pod obytným kopcem.

Naložil Hollandera do vrtulníku a s Chellishem, Milliganem a Fraudy odletěl do Greenwiche. Přistáli v blízkosti vraku kosmické lodi a vysvobodili řadu zajatců. Udělali to dříve, než si někdo ve městě vůbec všiml, že se něco děje.

Mullon pak poslal Chellishe jako vyjednavče, aby sdělil, že Hollandera okamžitě zastřelí, pokud se jeho ozbrojené jednotky neshromáždí během půl hodiny před městem a neodevzdají zbraně.

Chellish se vrátil po poměrně dlouhé době zpátky, ale oznamoval, že Mullonovy podmínky byly přijaty.

Q půl hodiny později byl Greenwich vysvobozen. Poslední ozbrojence, kteří se chystali na cestu k dohodnutému místu, obyvatelstvo popohnalo.

O den později byli zajati i Pashen a jeho lidé. Pashen byl jediný, -kdo se bránil. Byl při tom zraněn.

Mullon zabral postavení na kopci modrých trpaslíků jenom s deseti muži. O většinu práce se postarali sami trpaslíci, kteří se mezitím vrátili k úpatí svého kopce a v rozhodující chvíli proti Pashenovým lidem zakročili.

Při soudním přelíčení proti Hollanderovi se objevovala nejrůznější mínění, co se má s Hollanderem stát. Nikdo neměl v úmyslu ulehčovat spiklenci jeho osud, ale značný počet shromážděných odmítal trest smrti s odůvodněním, že na Zemi byl tento trest už dávno zrušen a že se nebudou vracet do barbarských dob.

Pak se ozval O'Bannon. „Ptám se, proč byl na Zemi zrušen trest smrti?“ zvolal. „Protože od samého začátku sloužil tomu, aby lidé byli chráněni před zločinci- A protože byly na Zemi mezitím nalezeny dostatečné a vyhovující cesty, jak tuto ochranu realizovat jiným způsobem. Vyvrženec už nikdy nikomu neublíží a v nejmodernějších věznicích nemá ani těžký zločinec Šanci do konce života cokoliv zlého provést.

Co však můžeme my? Nemůžeme nikoho vyhnat, ani ho udržet ve vězení, které by bylo dostatečně bezpečné. Pro nás musí platit starý argument, že trestem smrti musí být potrestán takový Člověk, který pro své okolí znamená nebezpečí a který nemůže být izolován jiným způsobem.

Já osobně jsem pro, aby Hollander za své skutky zaplatil Životem!”

Po této krátké a nekomplikované řeči došlo k hlasování. Jedenašedesát procent shromážděných bylo pro smrt.

Hollander dostal příležitost hájit se. Ale nevyužil ji. Mlčel, a roz-. sudek byl vykonán.

Počet jeho nohsiedů byl příliš velký, aby bylo možné všechny uzavřít do vraku křižníku ADVENTUROUS. Ztráta této pracovní síly by byla citelná. Proto bylo rozhodnuto shromáždit Hollanderovy příznivce do pracovních jednotek, ve kterých budou muset pod dohledem ozbrojených mužů vykonávat dva roky nucené práce.

Tím byl Hollanderův případ uzavřen. Lidé přitom pochopili. Že svoboda je něco, co je nutné pečlivě strážit, protože jinak o ni rychle přijdou.

^ x ^

Během následujících týdnů se lidové shromáždění zabývalo tím, jak řídit vztahy mezi kolonisty, mungy a modrými trpaslíky.

Mullon zastával názor, že je nutné projevít trpaslíkům díky za jejich pomoc a mungové musejí být odškodněni za nepříjemnosti, které museli vytrpět. Lidové shromáždění rozhodlo darovat modrým trpaslíkům jeden z generátorů nouzového vybavení křižníku ADVENTUROUS, aby neměli při výrobě elektrického proudu tolik práce se starými influenčními stroji.

Mungům byla nabídnuta hromada barevných, i když neužitečných věcí, aby si z ní vybrali, co se jim líbí. Jejich nadšení bylo obrovské. Vrhli se na rozprostřené dárky a brali si všechno, co mohli unést.

^ ^ ^

Poté, kdy byly vyřízeny všechny záležitosti diplomacie, se Mullon chystal splnit několik úkolů, které si dal už před časem.

Například rozdělení času. Až do této chvíle se lidé snažili řídit čas přesně tak, jako před měsíci na Zemi. Kromě toho, aby stanovil kolik dní trvá na nové planetě rok a kolik hodin den, měl Mullon ještě další plány. Chtěl se například věnovat studiu životních zvyků obrovitých zvířat, která nazvali žirafanty. Nemělo význam budovat kolem Greenwiche velké plantáže, protože žirafantí mohli jednoho krásného dne přijít a rozdupat je.

Mezi osídlenci bylo i několik biologů, kteří se v tomto oboru vyznali. Přesvědčili Mullona o tom, že by bylo nejlepší zdržovat se neustále v blízkosti těchto zvířat, aby bylo možné studovat jejich způsoby. Pobyt v blízkosti stáda žirafantů však nebyl vůbec bezpečný. Obři se pohybovali rychle a jejich kůže byla neproniknutelná pro všechny konvenční zbraně, přirozeně kromě termozábroje, kteří se chystali na cestu k dohodnutému místu, obyvatelstvo popohnalo.

O den později byli zajati i Pashen a jeho lidé. Pashen byl jediný, -kdo se bránil. Byl při tom zraněn.

Mullon zabral postavení na kopci modrých trpaslíků jenom s deseti muži. O většinu

práce se postarali samí trpaslíci, kteří se

mezitím vrátili k úpatí svého kopce a v rozhodující chvíli proti Pashenovým lidem zakročili.

Při soudním přelíčení proti Hollanderovi se objevovala nejrůznější mínění, co se má s Hollanderem stát. Nikdo neměl v úmyslu ulehčovat spiklenci jeho osud, ale značný počet shromážděných odmítal trest smrti s odůvodněním, že na Zemi byl tento trest už dávno zrušen a že se nebudou vracet do barbarských dob.

Pak se ozval O'Bannon. „Ptám se, proč byl na Zemi zrušen trest smrti?“ zvolal. „Protože od samého začátku sloužil tomu, aby lidé byli chráněni před zločinci. A protože byly na Zemi mezitím nalezeny dostatečné a vyhovující cesty, jak tuto ochranu realizovat jiným způsobem. Vyvrženec už nikdy nikomu neublíží a v nejmodernějších věznicích nemá ani těžký zločinec šanci do konce života cokoliv zlého provést.

Co však můžeme my? Nemůžeme nikoho vyhnat, ani ho udržet ve vězení, které by bylo dostatečně bezpečné. Pro nás musí platit starý argument, že trestem smrti musí být potrestán takový člověk, který pro své okolí znamená nebezpečí a který nemůže být izolován jiným způsobem.

Já osobně jsem pro, aby Hollander za své skutky zaplatil životem!" :

Po této krátké a nekomplikované řeči došlo k hlasování. Jedenašedesát procent shromážděných bylo pro smrt.

Hollander dostal příležitost hájit se. Ale nevyužil ji. Mlčel, a rozsudek byl vykonán.

Počet jeho nohsiedů byl příliš velký, aby bylo možné všechny uzavřít do vaku křižníku ADVENTUROUS. Ztráta této pracovní síly by byla citelná. Proto bylo rozhodnuto shromáždit Hollanderovy příznivce do pracovních jednotek, ve kterých budou muset pod dohledem ozbrojených mužů vykonávat dva roky nucené práce.

Tím byl Hollanderův případ uzavřen. Lidé přitom pochopili, že svoboda je něco, co je nutné pečlivě střežit, protože Jinak o ni rychle přijdou.

^ A. ^

Během následujících týdnů se lidové shromáždění zabývalo tím, jak řídit vztahy mezi kolonisty, mungy a modrými trpaslíky.

Mullon zastával názor, že je nutné projevit trpaslíkům díky za jejich pomoc a mungové musejí být odškodněni za nepřijemnosti, které museli vytrpět. Lidové shromáždění rozhodlo darovat modrým trpaslíkům jeden z generátorů nouzového vybavení křižníku ADVENTUROUS, aby neměli při výrobě elektrického proudu tolik práce se starými influenčními stroji.

Mungům byla nabídnuta hromada barevných, i když neužitečných věcí, aby si z ní vybrali, co se jim líbí. Jejich nadšení bylo obrovské. Vrhli se na rozprostřené dárky a brali si všechno, CD mohli unést.

4- ^ ->

Poté, kdy byly vyřízeny všechny záležitosti diplomacie, se Mullon chystal splnit několik úkolů, které si dal už před časem.

Například rozdělení času. Až do této chvíle se lidé snažili řídit Čas přesně tak, jako před měsíci na Zemi. Kromě toho, aby stanovil kolik dní trvá na nové planetě rok a kolik hodin den, měl Mullon ještě další plány. Chtěl se například věnovat studiu životních zvyků obrovitých zvířat, která nazvali Žirafanty. Nemělo význam budovat kolem Greenwiche velké plantáže, protože žirafami mohli jednoho krásného dne přijít a rozdupat je.

Mezi osídlenci bylo i několik biologů, kteří se v tomto oboru vyznali. Přesvědčili Mullona o tom, že by bylo nejlepší zdržovat se neustále v blízkosti těchto zvířat, aby bylo možné studovat jejich způsoby. Pobyt v blízkosti stáda žirafantů však nebyl vůbec bezpečný. Obři se pohybovali rychle a jejich kůže byla neproniknutelná pro všechny konvenční zbraně, přirozeně kromě termozářičů a dezintegrátorů. Jejich plán se dal provádět pouze tehdy, dostala-li expedice k dispozici vrtulník. Mullon proti tomu nic nenamítal, protože v Greenwichi bylo helikoptéry zapotřebí jen zřídkakdy. Lidové shromáždění však nepovažovalo návrh za příliš naléhavý a pokládalo helikoptéru za natolik cennou, že ji nechťelo dávat na delší Čas k dispozici.

Mullon se potuloval po městě a soukromě rozmlouval s lidmi, kterým se jeho plán líbil nejméně, aby je přesvědčil. Protože jeho argumenty byly dobře promyšlené a vážné, a argumenty jeho odpůrců většinou ne, za pět dní lidové shromáždění změnilo názor. Než ale došlo k dalšímu hlasování, v noci z patnáctého na šestnáctého ledna roku 2041, přehnal se přes kolonii neštěstí.

^ A ^

Mullona vzbudil nějaký hluk u dveří. Ospale se napřímil a zaslechl, že někdo klepe - a dokonce velmi naléhavě. Fraudy se pohnula. „Co se děje?“ Mullon vstal a otevřel dveře. Vstoupil Milligan.

Fraudy rozsvítila. Mullon si všiml. Že Milligan se tváří zaskočeně a vyděšeně. „Co se děje?“ zeptal se. .. Milligan pokrčil rameny.

„Slyšel jsem výkřiky a ulicí se plížila podivná hubená postava.

Sledoval jsem ji, ale najednou zmizela. Proto jsem radši přišel k vám, abych vám to řekl."

Mullon se začal oblékat.

„Vezměte si ze skříně pušku!" přikázal Milliganovi. „Fraudy, zamkni za námi dveře, až budeme venku."

Ale Fraudy mezitím odešla do vedlejší místností a volala: „To asi nepůjde. Jdu totiž s vámi!"

Mullon neodporoval. Deset minut poté, co Milligan přišel, stáli připraveni k odchodu.

„Nějaké podezření?" zeptal se Mullon, zatímco zavíral dveře. „Ne, žádné," odpověděl Milligan. „Ale něco tu nesouhlasí."

Noc byla tak temná, že nebylo vidět na krok. Nebe se zatáhlo. Bylo krátce před půlnocí a většina lidí hluboce spala.

Zatím si Mullon o Milliganově pozorování ještě nic nemyslel. Zjevení jakési hubené postavy ještě zdaleka neznamenal nebezpečí. Mullon však byl prezidentem lidového shromáždění, a proto bylo jeho povinností starat se o blaho osídlenců.

„Snad bychom se měli podívat, kde jsou strážé," navrhl Milligan „Možná, že si něčeho všimly."

Mullon s tím souhlasil. Greenwich byl obklopen prstencem stráží, kvůli žirafantům, o nichž se nevědělo, zda zničehonic nezautočí na město a nerozdupou je. Pokud by se dělo něco nebezpečného, pak to muselo přijít odněkud zvenčí a strážé by si toho všimly.

Mullonův malý dům stál v severní čtvrti městečka. Hned za ním začínala prerie. Nedaleko odtud musela stát stráž. Mullon vykročil.

Fraudy najednou zůstala stát. „, „Milligan má pravdu," zamumlala. „Něco tady nesouhlasí."

„Že by ženská intuice?" zeptal se Mullon. „Nebo opravdu něco vidíš?"

„Intuice," odpověděla Fraudy. „Ale klidně se na ni spolehni!"

Mullon jí nevěřil. Šel dál. Dával pozor, naslouchal a snažil se proniknout očima tmu, ale nic neobjevoval. Za tři minuty vykřikl. Pokud byl někde v blízkosti strážný, musel ho slyšet a odpovědět mu.

Ale žádná odpověď nepřišla. Mullon zneklidněl.

„Musíme ho hledat," navrhl. „Nejlepší bude, když se rozdělíme."

Milligan zamířil doleva, Mullon doprava. Fraudy zůstala uprostřed, aby se orientovala. Mullon klel, protože si zapomněl vzít svítilnu.

Neušel ještě ani sto metrů, když za sebou zaslechl Fraudy: „Zpátky! Milligan něco našel!"

Obrátil se a snažil se jít za Fraudiným voláním. Když se u ní konečně zastavil,

zmlkla a bylo slyšet, že přichází i Milligan od severu.

„Tady někde musel stát. Tráva tu je zdupaná"

„No a?" zeptal se zlostně Mullon. „Ale kde je?"

„To netuším. Tráva je mokrá."

„Rosa," řekl Mullon. Ale Fraudy namítala: „Kolem půlnoci žádná rosa nepadá."

„No tak se na to podíváme," řekl Mullon.

Vytáhl z kapsy zapalovač. Ve světle malého plamínku viděli zdupanou travu a temnou tekutinu, která všude na stéblech ulpěla. Přejel přes ně rukou a pak ji přidržel v blízkosti světla.

„Óóó«, " vyděsila se Fraudy. „Krev!"

„Tiše!" sykl Mullon.

Strážný musel být zraněn, Mullon doufala, že zaslechne nějaké úpění, nebo se mu strážný ozve, ale až na mírný vánek ve větvích nebylo slyšet nic.

Někdo tedy strážného napadl. Možná to udělalo nějaké divoké zvíře. Ale kromě žirafantů dosud v blízkosti města žádná jiná zvířata neviděli. A navíc tu byla ještě ta hubená postava, kterou spatřil Milligan, a výkřik, který uslyšel. Bylo skutečně jen náhodou, že se obojí odehrálo během jediné noci?

Mullon váhal, zda má hledat dalšího strážného, nebo se má vrátit do města. Ještě se nerozhodl, když mu Fraudy položila ruku na paži a zašeptala: „Podívej, támhle! Co je to za světlo?"

Podíval se směrem, kterým ukazovala. Nejdříve neviděl vůbec nic, ale po chvíli se mu zdálo, jakoby na jih od města, těsně pod mraky, něco svítilo. Ihned dospěl k názoru, že by se na tu věc měli podívat zblízka. Proto obešli město od jihovýchodu a zjistili, že světlo přichází ze směru, kterým ležel vrak ADVENTUROUS.

Minuli jej a pokračovali dále na jih. Jen jednou uslyšeli jakýsi zvláštní zvuk, ale když se na něj soustředili, byl už pryč.

Mullon si začal dělat starosti. Tady se skutečně něco dělo - něco tajuplného, děsivého.

Náhle mu připadalo hloupé, že bloumají nocí, aniž by viděli na metr před sebou, a přitom chtěli najít neznámého. Mnohem chytřejší by bylo, pomyslet si, kdybychom se vrátili do města, postavili reflektor a na to tajemství si posvítili.

Byla tu ale ještě ta zvláštní červená hvězda, která jakoby měla hypnotické síly. Mullon věděl, že nebude mít klid, dokud se nedozví, co má to červené světlo znamenat.

Teď už se pohybovali opatrněji. Podivné zvuky je varovaly. Jakmile se znovu ozvaly, okamžitě zalehli k zemi.

A pak se před nimi vynořila shrbená postava.

„Ruce vzhůru!" zvolal Mullon.

Postava sebou trhla a otočila se.

„Kdo je tam?“ zeptal se kdosi. „Mullone...?“

Mullon ten hlas poznal okamžitě.

„Panebože, Chellishi, co hledáte tady venku?“

Chellish pochopitelně neprozradil, že byl varován kapitánem Blaileym, který na něj čekal ve své Gazele nahoře v horách. Místo toho odpověděl: „Šel jsem na procházku, nemohl jsem spát. Viděl jsem nahoře červené světlo a chtěl jsem vědět, co to je. A vy?“

„Nějak podobně. Objevil jste tam něco?“

„Ne. Ale připadá mi to, jakoby nám někdo před nosem postavil uprostřed noci věž. Vidíte ten stín?“

Mullon neviděl nic.

Chellish se připojil ke skupině. Společně procházeli vysokou travou až k místu, kde se vznášelo červené světlo.

Po chvíli se ukázalo, že Chellish měl pravdu. Přímo před nimi se do výšky zvedalo něco, co bylo ještě temnější než noc. Vypadalo to skutečně jako věž - a červené světlo pravděpodobně označovalo její vrchol.

„Podíváme se na to ze všech stran?“ zašeptal Chellish.

Mullon souhlasil. Sotva se však pohnul, ve výšce asi patnácti metrů se ve stěně otevřel čtvercový vchod. Mullon spatřil něco, co vypadalo jako plochý člun. Člun vylétl z otvoru a zmizel ve tmě. Pak se vchod znovu uzavřel.

Chellish nevypadal nijak rozčileně, když řekl: „Jestli chcete slyšet můj názor, je to-kosmická loď!“

Mullona to pochopitelně napadlo také, ale protože si říkal, že je nemožné, aby jen pár kilometrů od Greenwiche přistála v noci naprosto tise cizí kosmická loď, raději mlčel. Teprve po chvíli Chellishovi prozradil své pochybnosti.

„Ale, to nic není,“ odpověděl Chellish. „Ve vesmíru existují kosmické lodě, které jsou vybaveny tak, že je vůbec neslyšíte.“ „Ale kdo by k čertu, přistával právě na téhle planetě?“

„No, myslím, že kvůli“ tomu jsme sem přišli,“ odpověděl Chellish.

V té chvíli se situace změnila. Nad krajinou vyšlehl blesk a na okamžik osvětlil kosmickou loď před nimi modrozeleným světlem. Země se zachvěla a pak se ozval hrom mocné exploze.

Otočili se. Nebe za nimi najednou zrudlo. Pak spatřili obrovský plamen, který ozářil krajinu, a zaslechli dunění další exploze.

„Město!“ vykřikl Mullon a zapomněl na jakoukoli opatrnost.

„Bombarduji město! Rychle, zpátky! Vybuchla naše malá elektrárna!“

Chellish by proti tomu mohl něco namítnout, ale raději mlčel. Všichni se obrátili a utíkali, aby byli co nejrychleji zpátky ve městě.

Chellish mohl zabránit jenom tomu, aby se Mullon a jeho druzi nevrtili po hlavě do

záhuby.

„Neutíkejte přímo!“ volal když viděl, že Mullon míří do Greenwiche nejkratší cestou. „Nejdříve musíme zjistit, co se děje.“

Mullon mu byl za tuto radu vděčný. Na okamžik se zastavil a zhluboka se nadechl.

Teď už viděli, že několik domů na jižním okraji města vzplanulo. Cizinci - a jen sám Bůh věděl, kdo to byl - tam pravděpodobně shodili bombu, protože plastické součásti, ze kterých byly domy postaveny, se za normálních okolností nedaly podpálit.

Oběhli město a blížili se k němu od severozápadu. Hořící domy na jižním okraji slabě osvětlovaly prérí a umožňovaly orientaci.

Viděli, jak ulicemi běhají lidé a mezi nimi pár cize vyhlížejících, dlouhých a hubených postav.

„To jsou oni, které jsem viděl!“ volal Milligan. „Pravděpodobně přišli z té kosmické lodi.“

„Ale co tady hledají, proboha?“ úpěl Mullon. „Hledají kořist? •Zrovna u nás?“

Chellish se mezitím pokoušel odhadnout situaci. „Na severním okraji pravděpodobně ještě nebyli,“ domníval se. „Bude nejlepší, když se přesuneme tam- Možná, že pomůžeme

našim lidem. Myslím, že teď potřebují někoho s chladnou hlavou, kdo by zorganizoval odpor.“

První dům, ke kterému doběhli, patřil O'Bannonovi. Stál za Jedním z oken a držel v ruce pušku. Když na něj Mullon zavolal, hlaveň pusky uhnula stranou a Mullon se na chvíli ocitl v nebezpečí, Života. Pak ho O'Bannon poznal.

„Horáci! Pojď dovnitř, nebo tě dostanou!“

Opřel pušku o stěnu a otevřel dveře.

„Co se děje?“ vyhrkl O'Bannon, jakmile je všechny pustil dál.

„Na to jsme se chtěli zeptat tebe,“ odpověděl Mullon. „Byli jsme venku za městem, našli jsme krev jednoho strážného a obrovskou kosmickou loď.“

„Aha,“ zamumlal O'Bannon. „Celou dobu jsem si říkal, kde se tady ti chlapi vzali. Jsou dva metry vysocí a hrozně hubení. Mají pisklavé hlasy- Když na sebe volají, zní to jako kdyby pištěly krysy. Pravděpodobně se nejdříve propíčili do města a vyhnali lidi z postelí. Pak nechali na okraji města vybuchnout dvě bomby a postarali se o zbytek. Naši lidé ztratili hlavu... Vetřelci je honí jako ovce.“

„Ale proč?“ zaskřípal Mullon zuby. „Ví někdo, proč to dělají?“

Odpověď však nikdo neznal. Proto se aspoň rozdělili po domě a zaujali strážní stanoviště.

< . A ^ -

Chellish použil poměrně jednoduchou výmluvu, aby mohl své stanoviště opustit. Prošel domem a našel si opuštěnou místnost bez oken. Posadil se do kouta, aktivoval náramkovou vysílačku a spojil se se svým velitelem.

Blailey ho ihned volal zpátky. Chellish mu vylíčil novou situaci.

„Nikdo zatím neví, co ti cizinci chtějí," řekl. „Ale vyliďnují celé město. Myslím, že osídlenci proti nim nemají žádnou šanci. A taky nevím, jestli máme něco podniknout."

Blailey zavrčel: „K tomu vám taky nic neřeknu. Mám rozkaz zakročit, kdyby byl ohrožen život osídlenců... Ale zatím to vypadá, že je jenom někam vlečou, že?"

„Zatím," zdůraznil Chellish.

„Zeptám se na to," slíbil Blailey.

^ ^ ^ .

Čas pomalu plynul. Sem tam zaslechli ty pištivé zvuky z ulice

a O'Bannon tvrdil, že je to způsob, jakým se cizinci dorozumívají. Ale nikdo je neviděl.

Domy na protější straně ulice byly prázdné. Okna zela dokořán, dveře skřípaly v pantech.

„Vypadá to, že na nás zapoměli," zabručel O'Bannon kolem čtvrté ráno. „V podstatě proti tomu nic nemám, ale rád bych věděl, oč tady vlastně jde!"

Vtom se na ulici objevila skupina hubených postav. Přibližovaly se a zdálo se, jako by jich po každém kroku přibývalo. Domy na jižním okraji města byly spálené a oheň už nebyl tak Jasný jako předtím.

„Myslím, že se vypaříme," řekl najednou Chellish. „Je jich proti nám příliš mnoho."

„Máte strach, mladíku?" zeptal se O'Bannon. Chellish zavrtěl hlavou. „Ale spočítejte si je, je jich nejméně stovka." „No a?" zabručel O'Bannon, i když už trochu nejistě. „No, já bych navrhoval, Že utečeme," řekl Chellish, aniž by se dál staral o O'Bannonovy námitky. „Možná, Že se nám jich podaří několik zajmout, až se za námi rozběhnou do lesa."

O'Bannon byl proti. Chtěl bránit hrad. Ale Mullan souhlasil s Chellishem.

^ A ^

Skutečně se jim podařilo nepozorovaně zajmout dva z cizinců. Odvedli je zpátky do domu, aby si je prohlédli.

Cizinci byli v bezvědomí, měli asi dva metry do výšky, ale byli tak strašně hubení, až měl člověk strach, aby se nezlomili. Na lebce neměli žádné vlasy, ale cosi se jim tam třpytilo, jako kdyby je někdo posypal cukrem. Oči měli poměrně velké,

nyní ale zavřené. Měli dvě dlouhé ruce, na každé po šesti prstech.

- Tyto podivné bytosti byly oblečeny do kombinéz 'z materiálu, který připomínal kůži. Kolem pasu nesli něco jako opasek s cizokrajně vyhlížejícími přístroji, a některé z nich připomínaly zbraně.

Chellish si vzal jednu do ruky a prohlížel si ji. Namířil proti podlaze a hýbal s jednou součástí po druhé. Ale nedošel k Žádnému výsledku.

„Myslím, že jsem na to příliš hloupý," řekl nakonec. „Nebo to nefunguje."

Zkusil aktivovat jinou zbraň - stejně bezúspěšně. Tato zbraň patrně měla nějaký zabezpečovací mechanismus, který zatím nenašel.

„Co myslíte, že to je?" zeptal se Mullan.

Chellish mu jednu podal.

„Vidíte to trychtýřovité rozšíření hlavně? Každopádně to nebude střelná zbraň.

Možná ultrazvuk, řekl bych."

„Pane jo!" zděsil se Mullan. „Takovou zbraň jsem ještě nikdy neviděl. Může být nebezpečná?"

Chellish zavrtěl hlavou.

„Ani ne," odpověděl. „Kdyby do vás napálili plnou dávku, v nejlepším případě by vám praskla hlava vejpůl."

„Tento způsob ironického humoru nemáme moc v lásce, mladíku," řekl O'Bannon.

„No, ona to taky žádná velká legrace není," odpověděl Chellish.

„To poznáte, jakmile na vás někdo s takovou zbraní vystřelí. Myslím, že bychom už měli zhasnout, nebo se zbytečně prozradíme."

^ J. ^

Nebylo nijak jednoduché rozhodnout se, co mají dělat teď - Město vypadalo úplně prázdné.

Chellish se mezitím podruhé spojil s kapitánem Blaileym a zjistil následující věci - Blailey dostal přesné instrukce, jak se chovat. Bylo specifikováno deset různých případů. Blailey směl podniknout určité kroky pouze tehdy, jakmile by zjistil, který ze zmíněných deseti případů odpovídá zdejší situaci.

Chellish prosadil, aby do města vyslali pátrací skupinu, která by zjistila situaci. Pochopitelně, že se přihlásil Mullan. Místo pušky si vzal Fraudinu pistoli. Opatrně vylezl sklepním okénkem z domu a plížil se po ulici.

Ve stínu domovních zdí se dostal až do centra městečka. Přitom minul i svůj vlastní dům a viděl, že i tam už cizinci řádili a zdemolovali jeho zařízení. Toužil

se podívat, jestli uvnitř něco zůstalo, ale toto přání v sobě potlačil.

"Když se blížil k radnici, jediné větší stavbě ve městě, zdálo se mu, že slyší nezřetelné sténání. Zastavil se a pokoušel se zjistit, odkud přichází. Prohledal dvě úzké uličky, které oddělovaly domy, a ve třetí uviděl postavu na zemi. Ležela bez hnutí.

Nebyl to žádný z cizinců, toho si všiml okamžitě. Tenhle muž byl malý a poměrně při těle. Mullon se sklonil a zasunul bezvědomému muži dlaň pod hlavu.

Byl to Ferris, jeden z mužů, kteří dříve patřili k Hollanderovi, ale po povstání se přidali na druhou stranu. Zdálo se, že Mullona poznává.

„Vodu...! Mám Žízeň."

Mullon nejdříve prohlédl jeho zranění. Něco mu roztrhlo tvárná levé straně. Muž ztratil poměrně hodně krve.

„Počkejte," zašeptal Mullon- „A přestaňte sténat, pokud to půjde, nebo nás cizinci najdou."

Odplížil se pryč. Ferris skutečně zatnul zuby a přestal úpět. Mullon přinesl z radnice vodu a dal mu napít. „Co se stalo?" chtěl vědět Mullon. „Vyprávějte!" „Moc toho nevím," odpověděl Ferris. „Uprostřed noci jsem se najednou probudil a slyšel jsem někoho u dveří. Vstal jsem a šel se podívat k oknu. Viděl jsem nějaké postavy, ale byl na ně tak hrozný pohled, že jsem se jich lekl. Vylezl jsem zadem z okna, já blázen! Místo abych vzal pušku a postřílel je. Chtěl jsem utíkat za vámi, protože jsem si myslel, že budete vědět jako první, co se vlastně děje. Ale když jsem vyběhl na ulici, byla plná těch ošklivých lidí. Jeden z nich mě objevil a okamžitě po mne vystřelil." „Viděl jste, co dělali s našimi lidmi?" zeptal se Mullon. „Ano. Vyháněli je ven z města." „Byli nějakí mrtví?"

„Ne."

„Můžete jít po svých?" zeptal se Mullon zraněného.

Ferris zavrtěl hlavou. „To určitě ne. Nechtě mě tady. Trochu si odpočinu, pak to možná půjde. Kam jste se schovali? Ve vašem domě?"

„Ne, u O'Bannona. Pokuste se tam přijít, až budete moci."

Ferris přikývl.

Mullon se znovu vydal na cestu. Prošel celé město, aniž by viděl něco jiného než zdemolovaná okna, vyvrácené dveře a rozházený nábytek.

Cizinci jejich město řádně zplundrovali.

^ A ^

„Takže to asi budou galaktičtí obchodníci s otroky," mínil Chellish trochu posměšně. „Myslím, že nás chtějí prodat inteligentní, ale brutální rase měkkýšů na planetě Icebine."

Dál se nedostal. U dveří a oken bylo najednou slyšet zvuky. Mullon se otočil a spatřil úzké, nahoře špičaté hlavy a obrysy hubených, dlouhých postav.

Mechanický hlas řekl drnčivou angličtinou: „Nehýbejte se a odložte zbraně!"

Na podlahu řinčivě dopadla puška. Ale hned nato se ozval mocný hlas O'Bannona: „Se mnou nepočítejte!" volal. „Však já vám ukážu, jak..."

„Odhodte zbraň!" vyjel na něj Chellish, „A hezky rychle. Nebo způsobíte ještě horší věci."

O'Bannon byl natolik zaskočen, že přece jen poslechl.

„To od vás bylo moudré," drnčel mechanický hlas. „Ted' vyjděte jednotlivě ven."

O'Bannon šel jako první, Mullon uzavíral průvod. Když se ocitli na ulici, viděli, že na ně cizinci míří ultrazvukovými zbraněmi.

„Máte nějaké zajatce?" zeptal se hlas.

„Ano," odpověděl Mullon. „Leží uvnitř."

Dva hubeňouři vynesli své bezvědomé kumpány ven. Zbývajících Šest se pištivě bavilo před domem.

„Půjdete před námi!" přikázal hlas nakonec. „Po ulici ven z města."

Poslechl. Co jiného jim také zbývalo?

^ A ^

Zajatecký tábor byl střežen asi dvěma stovkami cizinců. Mullon a jeho muži byli odvedeni doprostřed provizorního tábora, osvětleného řadou reflektorů, k ostatním lidem z Greenwiche.

Nikdo nevěděl, odkud cizinci přišli, a nikdo netušil, co mají v úmyslu. Mullon na odvléčení nevěřil. Kdyby tomu tak bylo, jistě by už byli naloženi na kosmické lodi.

Přestal zbytečně uvažovat a posadil se vedle své manželky Fraudy.

Sotva zavřeli oči, aby si odpočinuli, už jim někdo klepal na rameno. Byl to Chellish.

„Nechtě mě na pokoji," odsekl Mullon. „Nejsem tak nezničitelný optimista jako vy."

„Na spaní je tady moc zima," usmál se Chellish. „A kromě toho mám vynikající nápad." ,

Mullon se na něj podíval s nedůvěrou.

„No tak povídejte!"

„Máte nějakého svého zástupce?" chtěl vědět Chellish.

„No jistě, O'Bannona. To jste nevěděl?!"

Chellish předstíral, jako kdyby tuhle otázku nezaslechl.

„Co vy na to, kdybyste udělal zástupce ze mě?"

Mullon se opřel o lokty.

„To je ten váš vynikající nápad?“
Chellish přikývl. „Myslím, že je výborný.“
„Bez souhlasu lidového shromáždění...“, začal Mullon, ale Chellish mu skočil do řeči.

„Přestaňte s tímhle nesmyslem! Jen bych chtěl být u toho, až vám cizinci budou vysvětlovat, co se s námi má stát. To je všechno.“

Mullon na něj zamyšleně pohlédl. „A proč?“ zeptal se.

Chellish pokrčil rameny. „Říkal jsem si, že čtyři uši uslyší víc než jenom dvě.“

Mullon si vzpomínal, že už ho několikrát napadlo, zda je Chellish opravdu jenom tím, za koho se vydává. „V pořádku“, řekl. „Ale teď mě nechtě vyspat!“ „Dobrou noc, šéfe!“ zašklebil se Chellish. Následující noc však dobrá nebyla.

^ ^ ^

Kolem půl desáté, když už se rozjasňovalo, si mezi zajatci klestili cestičku dva hubení cizinci a mířili k Mullonovi. Jeden z nich mu zaťal prsty do ramene, otočil se a táhl ho za sebou. Cizinci se na svých dlouhých hubených nohou pohybovali tak rychle, že Mullon měl co dělat, aby jim vůbec stačil. Koutkem oka si všiml, že se Chellish zvedl ze svého místa a kráčel za nimi. Když dorazili k okraji tábora, chtěli ti dva hubeňouři poslat Chellishe zpátky. Ale Chellish se rozhovořil - očividně aniž by mu rozuměli - a mluvil tak dlouho a vmlouvavě, až toho měli nakonec dost a vzali ho s sebou také.

Z kosmické lodi, která měla tvar obyčejného torpéda, mezitím vyjel nástupní můstek.

Chellish odhadoval výšku lodi na devadesát metrů. Zároveň si všiml, že ústí trysek je mírně zčernalé. Toto pozorování, spojené s několika dalšími, ho utvrdilo v domněnku, že se jedná jen o meziplanetární loď, nikoli o mezihvězdnou kosmickou loď. Hubení cizinci zřejmě přicházeli ze stejné sluneční soustavy, ke které patřila i tato planeta. Mezihvězdné lety pravděpodobně dosud neovládali.

Mullon si této skutečnosti zatím nevšiml. Spíše si lámal hlavu, co po něm asi budou chtít. Považoval za divné, že Chellish už uplynulou noc věděl, že ho cizinci vezmou s sebou.

Chellish se plně soustředil na cizí kosmickou loď. Jako odborník okamžitě poznal, že je ve srovnání s jakoukoliv pozemskou kosmickou lodí velmi zaostalá. Podle něj se technika hubeňourů nacházela na stejné úrovni, jaké by docílila Země, kdyby se před lety Perry Rhodan nespojil se ztroskotanými Arkonidany na Měsíci.

Když je cizinci nahnali do své lodě, narazili dokonce na kabinový výtah, pravděpodobně tažený lany.

Výtah minul šest pater a zastavil v sedmém. Pak; byli odvedeni do jedné ze spoře

zařízených místností, k dalšímu hubenému cizinci, který však už seděl za psacím stolem. Pozorně si oba zajatce prohlížel.

Vedle něj seděl na židli Pashen a zdravil Mullona a Chellishe protivným úšklebkem.

„Podívejme!“ řekl Chellish. „Na vás jsme úplně zapomněli. Pravděpodobně jste se těm hubeňourům okamžitě vrhl kolem krku.“ „Okamžitě“, potvrdil Pashen. „A co jste si mysleli?“ Hubeňour za psacím stolem vydal několik vzrušených pisklavých slov. Hned nato dostal Chellish zákeřnou ránu zezadu do krku. Zhroutil se k zemi, ale ještě se dokázal znovu napřímít.

Plechový hlas řekl Špatnou angličtinou: „Vy smíte hovořit, jenom když budete tázán!“

Mullon se podíval k psacímu stolu - Byl si jist, že ten hubený muž nepromluvil. Ovšem kdo jiný by to mohl být?

Pak ale objevil malou bedýnku, která stála na stole u hubeňourovy levé ruky a vypadala jako reproduktor. Odtud asi přišel ten hlas. Cizinec zřejmě použil počítačový tlumočnický přístroj.

Zrádce Pashen tomuto přístroji dodal dostatečnou slovní zásobu, kterou stroj potřeboval, aby mohl rekonstruovat angličtinu. Teď byla krabička schopna tlumočit mezi pištivou řečí cizinců a angličtinou.

„Jste prezidentem hordy vetřelců, kteří se usadili na tomto světě“, řekl stroj poté, co hubeňour zapištl. Mullon nevěděl, zda je to otázka nebo konstatování. „Ano“, řekl.

„Budete pro nás pracovat“, řekl stroj.

„Hm...“, odpověděl Mullon.

Hubeňouři byli důslední. Nesměl nic říkat, pokud nebyl tázán.

Nebyl připraven na ránu zezadu, takže kdyžto udeřili mezi lopatky, na chvíli měl před očima černé závoje. Když se však znovu probral, všiml si, že leží na zemi. Ten pád vůbec necítil. Pokoušel se vstát, ale končetiny mu vypovídaly službu.

„Budete pro nás pracovat“, zopakoval stroj.

„Pro mě za mě“, odpověděl Mullon nazlobeně.

Připadal si jako zbabělec, ale nechtěl už dostat další ránu.

Pashen se škodolibě chichotal.

„Budete pěstovat něco jako obilí. Dáme vám k dispozici naše stroje. V určitých periodách budete odevzdávat určité množství tohoto obilí. Pokud ne, budete potrestáni. Vaše vesnice/bude hlídána. Nestrpíme žádnou neposlušnost.“

„Ano“, řekl Mullon.

Pak ho drsně popadli za ramena a vytáhli do výšky. Vyzkoušel si, jestli se udrží na nohou, a konstatoval, že mu opět slouží, i když poněkud nejistě.

Rozmluva očividně skončila. Oba hubení, kteří Mullona a Chellishe přivedli sem,

je také odvedli zpátky.

^ A ^

Mullon nic nenamítal, když se Chellish nabídl, že lidem řekne, co se po nich chce.

„Jsme svobodní Pozemšťané!“ vykřikl kdosi z davu. „Jen ať se nás pokusí zotročit!“

Jiný zase volal: „Je nás osm tisíc! Můžeme vzít jejich loď útokem a zneškodnit je! Hej, Mullone, řekněte přece taky něco! Ten hlupák vepředu nám chce namluvit, že máme na všechno kývat.“

Mullon se postavil vedle Chellishe.

„Chellish má úplnou pravdu,“ odpověděl a položil Chellishovi ruku na rameno. „Momentálně nemůžeme dělat vůbec nic. Chcete snad zaútočit proti ozbrojené kosmické lodi holýma rukama? Neprošli byste ani řetězem strážných. Tihle hubeňouři jednají bez skrupulí, jakmile jde o jejich bezpečnost. Dají nám zemědělské stroje, se kterými budeme obdělávat půdu. Získáme dostatek času k tomu, abychom si nechali všechno projít hlavou.“

To však nebylo podle gusta většiny lidí. Ti chtěli podniknout něco hned. Mullon a Chellish je dál přemlouvali. Nakonec se jim podařilo dav nejenom uklidnit a přesvědčit, ale také našli jméno pro cizince. Nebylo to žádné hezké jméno, ale lepší si pravděpodobně nezasloužili. Mullonovi lidé jim začali říkat Pípáci.

^ A ^

Lidé se rozešli. Mullon a Chellish zůstali sami. Mullon si prohlížel Chellishe úkosem.

„Jste vynikající řečník,“ přiznal nakonec. „Čím jste vlastně byl na Zemi?“

„No,“ odpověděl Chellish, „kromě toho. Že jsem pomáhal Hollanderovi, jsem byl mechanikem.“

„Určitě?“ zeptal se Mullon. „Mám dojem, že jste byl něčím docela jiným.“

Chellish se zasmál „Taky jste si toho všiml? Máte pravdu ^ ve skutečnosti jsem čínským císařem.“

„Ve skutečnosti,“ zavrčel Mullon, „jste pěkný paličák. Co si myslíte o té věci se zemědělstvím na zdejší planetě?“

„Zatím nic. Ptám se, proč Pípáci chtějí pěstovat obilí právě tady, a ne u sebe doma.“

„No, možná že to roste jenom tady.“

Chellish zavrtěl hlavou.

„Patrně to mají zapotřebí. Možná, že doma nemají žádnou zemědělskou půdu. Třeba tam je moc obyvatelstva.“

„Jestli jich je příliš mnoho, pak by se o pěstování obilí mohli docela dobře postarat sami,“ řekl Mullon.

„Ano, také o tom celou dobu přemýšlím. Myslím, že tu je něco, co jim pobyt na této planetě znemožňuje. Možná to je teplota, možná složení vzduchu nebo gravitace... Nebo něco dalšího. Přál bych si, abychom na to přišli. To bychom byli o pěkný kousek dál.“

^ ^ ^

Krátce nato vylétl z cizí kosmické lodi další ze Člunů směrem ke Greenwich!.

Následovaly jej ještě druhý a třetí člun.

„Teď si vyzvednou naše zbraně,“ řekl Chellish, „a pak se budeme smět vrátit.“

„Byl bych rád, kdybyste měl pravdu,“ vzdychl Mullon.

Za hodinu se Čluny vrátily. Zmizely zpátky v kosmické lodi. Chvilí nato se na horním konci můstku objevilo několik Pípáků a křičeli cosi ke svým strážným. Strážní se zformovali do tvaru klínu, jehož hrot mířil k lodi, a jehož otevřená křídla zaháněla Greenwichany z jejich míst k městu.

„Vy jste se měl stát věrozvěstem,“ řekl Mullon Chellishovi. Chellish si prohlížel vrak lodi ADVENTUROUS.

„Jestlipak už našli člun?“ zeptal se polohlasem. „Pravděpodobně ho rozbijí, abychom je s-ním nezlobili.“

Jeden z průzkumných člunů, které měl křižník ADVENTUROUS na palubě, zůstal i po tvrdém přistání křižníku funkční. Greenwichané se o něj zatím příliš nestarali, protože měli dost jiných starostí, než se pokoušet vzlétnout s průzkumným kosmickým člunem a opustit planetu.

Strážní hnali obyvatele zpátky do Greenwichu a zároveň obklíčili město. Jejich kosmická loď mezitím opouštěla planetu..-

Mullon a Chellish objevili tělo těžce raněného Ferrise. Ležel na zemi na břiše, a hrnek, který před něj Mullon postavil, aby měl z čeho pít, byl překocený. Ferrisovi zela na prsou rána, kterou uplynulé noci ještě neměl.

Chellish sáhl na jeho ruku.

„Je mrtvý,“ řekl dutě. „Zastřelili ho, když před chvílí prohledávali město kvůli zbraním. Zastřelili bezbranného muže!“

Mullon se třásl vztekem.

Oproti tomu zůstal Chellish docela klidný.

„Měl manželku?“ zeptal se.

„Ne,“ vyhrkl Mullon. „Ještě ne. Chtěl si vzít za ženu Eileen Sandersonovou. Už ji požádal o ruku....před lidovým shromážděním.“

Chellish přikývl. „Musíme jí to nějak opatrně sdělit.“

Nechali Ferrise ležet. Do úzké uličky nezasvítilo celý den slunce, s pohřbem nemuseli nijak pospíchat.

Mullon se obrátil a ještě jednou se zadíval do uličky. „Za tohle mi zaplatíte," zamumlal.

^ ^ ^

Krátce před dvanáctou hodinou se od jihu blížily zvuky motorů a rachocení řetězu. Mullon vyšel ven a spatřil řadu těžkých, podivně tvarovaných strojů.

Krátce po něm se objevil i Chellish.

„...deset... dvanáct... patnáct...," počítal polohlasem. „Pěkný mašinky. Pravděpodobně se dají k leccemu použít - k setí, sklizni a orbě, všechno v jednom."

Mullon "by rád věděl, podle čeho to mohl poznat, ale v té chvíli jeden z Píáků, kteří seděli na prvním stroji, seskočil dolů a běžel k němu. Popadl ho za ruku a táhl ho za sebou ke druhému stroji, na kterém seděl Pashen.

„Mám vám říct," začal ledabyle, „že to jsou stroje, které, vám byly slíbeny. Mají naloženou setbu, dělá to asi sto padesát tun. To postačí na oblast asi dvou set čtverečních kilometrů. Naši přátelé tvrdí, že zdejší půda je velmi úrodná. Očekávají úrodu tří set tisíc tun za čtyři měsíce. Musíte se toho teda držet."

Mullon měl na jazyku spoustu ošklivých slov. Chellish to pravděpodobně tušil, proto se protlačil dopředu a zeptal se: „Kdo nám vysvětlí, jak se ty mašiny obsluhují?"

„Já," odpověděl Pashen a nadmul hrud'

Chellish přimhouřil oči. „Jste si jist, že vám přitom nikdo nerozbije hlavu?"

„Jsem si úplně jist," zašklebil se Pashen. „Jestli se mi něco stane, vyletí celý Greenwich do vzduchu. Velmi jasně jsem svým přátelům ozřejmil svoji specifickou situaci."

„To jste dobře udělal," posmíval se, Chellish. „Ale jednou- vás stejné dostaneme!"

^ -is ^

Opoledne toho dne vedl Chellish delší rozhovor s kapitánem Blaileym. Vylíčil mu situaci a chtěl vědět, co Blailey zamýšlí udělat.

„Nic," odpověděl Blailey. „Případ, který jste mi právě vylíčil, je přesně ten, ve kterém nesmím zakročít." „Proč ne?" zeptal se Chellish a neskrýval překvapení. „Není ohrožen ničím život. Kromě toho se zdá, že Píáci, jak jim říkáte, nemají zájem o planetu původu osídlenců. Proto se není třeba bát, že by mohli zjistit, kde leží Země."

„Ale když jsme dělali soupis, zjistili jsme, že zemřeli Čtyři lidé!" protestoval Chellish. „A klidně se může stát, že během následujících čtyř měsíců, do doby, než budeme odevzdávat úrodu, zemřou ještě další."

„Za čtyři měsíce," řekl Blailey, „si o tom můžeme promluvit. Ale zatím žádné nebezpečí nehrozí, proto nadále zůstanu ve svém úkrytu."

Chellish se nevzdával. „Mohl byste alespoň zjistit," navrhoval, „odkud Píáci přišli. Jejich loď je meziplanetární koráb, jejich domovem tedy musí být tato soustava."

„Ano, to je zajímavé," přiznal Blailey. „O to se tedy postarám. Dám vám vědět, až se mi ozve přístě."

Chellish přikývl, otočil se a vrátil se stejnou cestou, kterou přišel.

^ A ^

Ráno příštího dne Mullon zavolal Pashena. Udělal to tím způsobem, že odešel asi na padesát metrů z tábora, přičemž mu Píáci nepůsobili žádné potíže, a potom zavolal Pashenovo jméno.

Pashen odpověděl, že právě snídá, a že přijde, až se mu bude chtít.

Přišel za dvě hodiny. Potom začal s patřičnou pýchou předvádět, jak se obsluhují jednotlivé zemědělské stroje. Každý stroj měl dva muže posádky a byl plně automatický. Lidé pouze kontrolovali jejich Činnost a směřovali je. Mullon se zeptal, co bude dělat zbytek lidí. Na obsluhu strojů bylo zapotřebí pouze třiceti mužů.

„Úkol, který jste dostali" vysvětloval Pashen teatrálně, „není tak jednoduchý jak vypadá. Brzy budete muset vzít všechny své lidi na pole, aby včas sklídili úrodu, protože stroje na to stačit nebudou. Dvě stě čtverečních kilometrů je pěkně velká plocha."

„Kdybyste nám řekl něco o druhu obilí, které tu máme pěstovat," ozval se Chellish, „pak by snad bylo možné nasadit i některé z našich strojů a všechno zvládnout dřív."

Pashen pokrčil ramený. „O tom nic nevím," tvrdil. „Postarejte se, jak nejlíp umíte."

Odešel. Vrátil se do stanového tábora Píáků.

Chellish se vyhoupl najeden ze strojů. Křičel: „Budou z nás farmáři, bratři! Naše budoucnost leží v brázdě!" Pak nastartoval motor. Zanedlouho vyrazili všichni.

Mullon se rozjel směrem k východu, protože si vzpomněl, že je tam docela vhodná půda, a protože si myslel, že půda na východě musí být úrodnější než ta na západě, neboť ji zavlažovala poměrně široká řeka.

Dva kilometry za městem začal Mullon orat. Stroje zpracovávaly kamenitou zemi, každý za sebou táhl čerstvě obrácenou, dva metry širokou brázdou.

Chellish uvažoval. „Ať to počítám jak to počítám, každý z nás bude muset čtyřistakrát tam a zpátky. Vypadá to zhruba na sedm set pracovních hodin. Potom

ještě jednou totéž při setbě. Ať to počítám jak chci, je to něco přes dva tisíce pracovních hodin."

„Proč se s tím tak počítáte?" zeptal se Mullon překvapeně.

„Jenom proto, že to nikdy nemůžeme stihnout, i kdybychom chtěli. Dva tisíce jedno sto pracovních hodin, to je asi třiapadesát dní, tady více než tři měsíce. A po čtyřech měsících budou Pípáci chtít svoji úrodu."

„Máte pravdu," přiznal Mullon po chvíli. „Takhle jsem o tom neuvažoval. Takže co uděláme?"

Chellish pokrčil rameny. „Zastavte!"

„Proč?"

„To vám řeknu potom. Přivolejte ostatní, ať se tady všichni shromáždí."

Mullon udělal, co Chellish požadoval.

^ A ^

„Teď pozorně naslouchejte," řekl Chellish. „Vy, Mullone, nastartujte."

Mullon slyšel jakýsi zvláštní srkavý, savý zvuk, potom jako by se něco točilo, jako by se uvnitř stroje ozývalo tiché bzučení, stále více sílilo, až se proměnilo v obvyklý zvuk motoru.

„To stačí," řekl Chellish a pohnul pákou Mullonova stroje zpátky. Nyní zazněly zvuky znovu, ale v obráceném pořadí.

„Co to bylo?" zeptal se Chellish a pozorně se podíval na Mullona.

Mullon pokrčil rameny. „Vyznám se ve vrtulnících a v autech, ale ne ve strojích Pípáků," vysvětloval.

„Tohle nemá s technikou Pípáků nic společného," odpověděl Chellish. „Tam dole je prostě jenom nějaký výkonný reaktor a docela obyčejná turbína."

„To jste poznal podle zvuků?"

Chellish přikývl. „Myslím, že se nepletu."

„No fajn. A co si s tím tedy počneme?"

„Přemýšlejte," vyzval ho Chellish. „Reaktor a parní turbína. To není moc velký pokrok. Pípáci neovládají přímou proměnu nukleární energie v elektrickou, jinak by tyhle stroje poháněli elektricky a pak by byly mnohem účinnější. Takže jaký by to asi mohl být dole reaktor?"

„Tak to řekněte!" požádal Mullon.

„Nebude to žádný fúzní reaktor, který by pracoval s plazmou, nýbrž obyčejný reaktor na uran, plutonium nebo tónům. Představte si, že bychom v každém stroji našli nějaké množství uranu... Pak bychom z toho stroje mohli klidně udělat bombu, že ano?"

Mullon vytřeštil oči.'

„Byla by to spousta práce," pokračoval vzrušeně Chellish. „Ale kdo se snaží, tomu se daří."

Mullon se podrbl na hlavě. „Máme tady pár fyziků, například Fisher a Stokes by téhle věci měli rozumět. Možná ještě pár dalších lidí z posádky ADVENTUROUS. Nejhorší však je, že jsme vlastně ještě ani nestačili udělat nějaký přehled o tom, jaká zaměstnání kdysi měli naši kolonisté na Zemi. Možná se tu najde ještě pár dalších fyziků. Například mezi Hollanderovými lidmi."

„Vsak my to zvládneme," odpověděl Chellish. „Jen se do toho musíme pustit dostatečně brzy, abychom... Poslouchejte! Co je to?"

Mullon zpozorněl. Odněkud se najednou ozývalo tlumené klepání. Nejdřív nebylo vůbec znát, odkud to jde. Pak na západě vzlétl k nebi maličký bod.

„To je helikoptéra," divil se. „Kdo by to mohl být?"

„Vy se ptáte?" zasmál se Chellish. „Pípáci nám vrtulník přece sebrala dali ho pod zámek, abychom ho nezneužili. Ale sami ho řídit nemohou, protože to neumějí... Takže kdo zůstává jako jediný vhodný kandidát na pilota?"

„Vy myslíte Pashena?"

„Přirozené. Jen počkejte, ten se o nás brzo postará."

Vrtulník se nejdříve skutečně pohyboval směrem k severozápadu. V malé vzdálenosti minul Mullona a Chellishe od severu, opsal oblouk a vracel se. Těsně vedle jejich zemědělského stroje pak dosedl na zem.

Pashen vystoupil. Byl sám.

„Co tady děláte?" zeptal se.

„Co je vám do toho?" odpověděl Chellish.

Pashen se zatvářil velmi zle. „Máte nějakého svého zástupce nebo tlumočníka, který za vás říká nepříjemné věci, Mullone?"

„Jsem pokaždé rád, když s vámi nemusím mluvit," přiznal Mullon.

„Dejte si na mě pozor," sykl Pashen. „A okamžitě znovu rozjed'te stroje. Nesmíte ztrácet ani minutu!"

Mullon se ani nehnul. Chellish se uvelebil u kabiny stroje a zkoumavě na Pashena hleděl. „Koukejte odtud vypadnout!" řekl naprosto klidně. „Jinak to nastartuju a přejeďu vás. Tady nemáte co dělat, takže se o to ani nepokoušejte."

Pashen zbledl jako stěna. „To... To si vypijete!" nadával. „Vy... Vy..."

„Vypadni!" zařval Chellish, aniž by se pohnul.

Pashenem to trhlo, klopýtl, obrátil se a utíkal pryč. Když byl v bezpečné vzdálenosti, ještě jednou se ohlédl a pohrozil pěstí. Jeho tvář byla zkroucená do rozrušené grimasy. Vlezl do kabiny vrtulníku a vznesl se.

Chellish se začal smát. Mullon se však tvářil velmi nešťastně.

„Nebylo to od vás trochu neopatrné?" zeptal se.

„Ano, bylo to riskantní, to přiznávám," řekl Chellish. „Ale moc ne. Pashen má strach. Nemyslím, že by ho Pípáci vybavili nějakými velkými pravomocemi."

Mullon nastartoval stroj a rozjel se dál směrem k východu.

^ -< ^

Pracovali celý den. Šestkrát přejeli celou vzdálenost tam a zpátky. Šířka pole tím narostla na sto osmdesát metrů. V hlavách jim však duněl hluk motorů a ruce, kterými tak dlouho drželi volant, se jim dosud stále chvěly od otřesů stroje na nerovné puce.

Odpočívali ve stínu a po dvou hodinách přestávky znovu vyrazili.

Chellish nic nenamítal; když Mullon ostatním prozradil jejich plán. Ihned se jim zalíbil. Chellish je upozornil, že i sebemenší poznámka na nepravém místě by mohla všechny jeho záměry zhatit. Muži mu slíbili, že neřeknou nic ani svým manželkám.

Pracovali dál až do večera. Jakmile se setmělo, udělali si ještě krátkou přestávku před cestou domů. Někteří z nich dokonce usnuli.

Chellish pak vstal a vzdálil se pod záminkou, že se chce podívat, jak se dostanou co nejbližší k reaktorům strojů. Že si k tomu vybral zrovna stroj, který stál nejdál od nich, nikoho netrklo.

Chellish vylezl do řidičovy kabiny a aktivoval náramkovou vysílačku.

„Mám taky něco nového," řekl Blailey. „Víte, odkud Pípáci přiletěli?"

„No tak rychle, odkud?!" zeptal se Chellish.

„Tohle slunce - nazvali jsme ho Myrtha - má devětačtyřicet planet všech velikostí. Planeta, na které se nacházíte, je sedmá. Pípáci pocházejí z dvanácté planety, už jsme se tam byli podívat a prohlédli jsme si ji. Je to poměrně maličká planeta. Povrchová gravitace dělá 0,7 g a tlak vzduchu na povrchu dosahuje pouhých čtyř set torrů. Tady u nás je tlak nejméně třikrát vyšší. Myslím, že to je přesně Eo, co hubeňourům jejich zdejší pobyt výrazně znepříjemňuje. Musejí si připadat jako v hloubce deseti metrů pod vodou bez ochrany skafandru."

Chellish překvapeně hvízdal.

„Ano, to bude ono," přiznal. „Zjistil jste ještě něco dalšího?"

„Byli jsme zaměřeni," odpověděl Blailey. „Pomocí docela obyčejného radaru. Letěli jsme ve výšce asi jednoho sta kilometrů. Ale nemají žádné pořádné stíhačky, natožpak rakety. Každopádně se o nás vůbec nikdo nestaral. Podívali jsme se na několik větších měst. Celá ta planeta je docela hustě osídlena."

„Taky jsem si to myslel."

„A co dělá vaše farmařina?" chtěl vědět Blailey.

„Je to nuda, co vám budu povídat," odpověděl Chellish.

„Jak -se drží vaši lidé?"

„Výtečně. Vůbec jsem nečekal, že budou tak bezvadní. Hlavně neztrácejí

odvahu. Mullon je vynikající chlap, lepšího vůdce si nemohli vybrat."

„No, moc to nepřehánějte, Chellishi," poznamenal Blailey. „Mluvíte o lidech, kteří chtěli zabít Administrátora, plánovali revoluci proti Perrymu Rhodanovi a řádný soud je odsoudil k doživotnímu vyhnanství."

„Jsem přesvědčen, že by jim tentýž soud udělil milost," odpověděl vážně Chellish, „kdyby mohl sledovat, jak bezvadně se tady chovají jako Pozemšťané."

„No fajn," zabručel Blailey. „Pro dnešek končíme. Ozvěte se mi zase brzy."

Chellish vypnul náramkovou vysílačku a chystal se vylézt ze stroje. Náhle za sebou uslyšel nějaký zvuk. Přicházelo to zezdola. Slyšel, jak zvenčí někdo leze po schůdkách. V nízkých dveřích se nejdříve objevily obrysy hlavy a pak jakýsi hlas pronesl: „Neřekl bych, že o nás někdo může mít tak dobré mínění." Byl to Mullon. Chellish však ani na chvíli nevypadal rozpačitě. „Takže jste snad slyšel i moje mínění o vás samotném? Vlastně bych se teď měl červenat. Zaprvé proto. Že jsem vás vychvaloval, a zadruhé, protože v mé přítomnosti naprosto bez okolků, Čmucháte."

Mullon se zasmál. „Myslím, že to nebylo zbytečné. Povíte mi teď něco o sobě, vy... čínský císaři?"

Chellish přikývl. „Co jiného mi zbývá?"

A pak mu vysvětlil, co považoval za nutné. „Rhodan je toho názoru, že vás máme nechat hospodařit samotné... Ale jen tak dlouho, dokud byste se nedostali do nějakého vážného ohrožení života. Držíme nad vámi neviditelnou ochrannou ruku a budeme ji držet i nadále, ať se vám to líbí nebo ne."

„Když jsme odletěli ze Země," odpověděl váhavě Mullon, „myslím, že tenkrát bych se ještě takové ochraně bránil. Tenkrát, když jste nás poslali pryč, jsem si říkal, že o vás už nikdy nechci slyšet. Ale teď... Bůh ví, že bych tomu vašemu kapitánu Blaileyovi nejraději skočil kolem krku!"

„Opatrně!" varoval ho Chellish. „Pořádně byste se popíchal. Jen žádné objímání, Blailey se jen málokdy holí. Ale jedno mi musíte slíbit - tohleto přiznání zůstane jen mezi námi, ano?"

„Souhlasím," odpověděl Mullon a podal mu ruku.

^ ^ ^

Těsně před jedenáctou se na zemědělských strojích vrátili do města. Chvíli si odpočinuli a potom se dohodli, že se po dvanácté hodině sejdou a pustí se do práce.

Aby se dostali k útrobám strojů, k tomu nepotřebovali mnoho Času. Stačilo uvolnit jednu klapku na boční stěně stroje. Byla připevněna šrouby s podivně tvarovanými hlavičkami, žádný z mnoha klíčů na ně neseděl, takže Chellish musel pracovat s kleštěmi.

Nakonec se mu podařilo klapku uvolnit a hned za ní objevil vnější kryt reaktoru. Pak pokračovali vcelku bez problémů v cestě k vlastnímu reaktoru. Reaktor se nijak nelišil od těch, které na Zemi existovaly už před Šedesáti nebo osmdesáti lety. Teď zbývalo jen zjistit, jaký štěpný materiál je v tomto reaktoru používán.

„Není to nebezpečné?" zeptal se Mullan. „Ta věcička přece vyzařuje, že ano?"

„Hlavně záření alfa," zamumlal Chellish, jako by byl duchem nepřítomný. „Ne, není to tak nebezpečné, jak by se zdálo. Ovšem musíme si dávat pozor, nesmíme se toho dotýkat a nesmíme to dlouho držet v ruce, nebo dokonce spolknout." - Mullan se zasmál. „Dám si pozor, abych ten reaktor nespokl. Jak to vypadá? Půjde to?"

Chellish přikývl. „Jde to výborně. Pípáci svůj reaktor zkonstruovali tak, jakoby nám chtěli pomoci vytvořit bombu. Otázkou zůstává, jakým způsobem sestrojíme roznětku. Na jednu stranu musíme reaktoru něco sebrat, ale zítra taky musíme se strojem zase odjet..."

„Já tomu vůbec nerozumím," tekl Mullan, když viděl, jak Chellish přemýšlí. „Ale myslel bych, že vy si s tím už nějak poradíte."

Chellish se na něj usmál a řekl: „Mockrát děkuju za důvěru."

»

^ *-• ^

Druhý den ráno se zemědělské stroje opět pustily do práce na rozlehlém poli za městem. Všichni muži ve strojích přemýšleli, co dál. Věděli, že pokud neobdělají pole a nesklidí úrodu do čtyř měsíců, což se v té chvíli zdálo být téměř nemožné, Pípáci je přísně potrestají. Museli nějak získat čas.

„No tak, jaký máte nápad?" zeptal se Mullan, když ujeli dalších sto metrů.

Chellish se zašklebil.

„Před vámi člověk nic neutají, vidíte?" .

„No, to nevím," odpověděl Mullan. „Ale co se vás týče, asi je to pravda."

Chellish chvíli přemýšlel. Potom řekl: „Klíčem k zamčeným dveřím je Pashen."

.*'

Mullan na něj překvapeně pohlédl. „Pashen? Vy si myslíte, že nám něco prozradí?"

„Dobrovolně samozřejmě ne. Ale já ho přinutím." . „Aha. A jak?" •

Chellish se zasmál. „Nechtě taky něco na mně, ano? Mám ve zvyku své přátele překvapovat."

„A kdy se do něj pustíte?" chtěl vědět Mullan. /

„Nejpozději dnes večer," odpověděl Chellish a jeho hlas zněl tak, jako by od něj Pashen nemohl čekat nic dobrého.

^ ^ ^

Odpoledne přiletěly na kontrolu čluny Pípáků, Jejich posádky byly patrně spokojené, že vidí stroje v pohybu, takže ani nepřistály. Toho dne Pozemšťané přestali se setměním uprostřed brázdy, otočili se a vrátili se domů.

Mullan pak pozval Chellisha na večeři. „U vás ve stanu musí být hrozná nuda, jste tam úplně sám," zamumlal. Chellish pokrčil rameny. „Nejsem tu na zdravotní dovolené. Nejlepší bude, když teď pošleme pár lidí do stanového tábora, aby vyvolali Pashenu. Chtěl bych s ním mluvit."

„Kam má přijít?"

„Pozvěte ho k sobě."

„Hrajeme v tom nějakou roli, já a Fraudy?" chtěl vědět Mullan.

„Roli neplacených statistů bez textu," usmál se Chellish.

Několik lidí bylo odesláno ke stanovému táboru Pípáků, aby Pashenovi sdělili, že je třeba dohodnout něco důležitého. Chellish nepochyboval, že Pashen do města přijde.

Když přišli k Mullanovu domu, stála Fraudy ve dveřích.

„Aha, to abych připravila třetí příbor, že," usmála se a přivítala Chellisha.

„Nebude to bez honoráře, Fraudy," řekl Mullan. „Chellish nám chce předvést artistický kousek."

Chellish nebyl právě rád, že s tím Mullan okamžitě vyšel na veřejnost. Fraudy ještě nevěděla o čem jde, ale pokud bude Mullan příliš dlouho mluvit, možná to z něj dostane. Fraudy přece kdysi bývala speciální agentkou, ale teď už se věnovala jenom činnosti ženy osadníka.

Večeře, kterou Fraudy naservírovala, byla úplně stejná jako všechny předchozí večeře předtím. Jen s tím rozdílem, že je uměla pokaždé připravit trochu jinak, aby měly vždy jinou chuť.

Když pak sklízela ze stolu, vstoupil Milligan.

„Pashen je už na cestě," hlásil.

„Přijde sem?" zeptal se Chellish.

Milligan přikývl.

O chvíli později Pashen dorazil. Vpochodoval dovnitř aniž by zaklepal, a bez pozdravu se zastavil uprostřed místnosti. „Co je?" zeptal se Mullona.

Mullan si připomněl, co mu Chellish řekl o jeho roli a proto ml-*W*.

„Nechceme být tak nezdvořilí jako vy, Pashene," řekl Chellish a ukázal na poslední volnou židli. „Posaďte se, prosím!"

Pashena to překvapilo. „Copak jste ode dneška pánem v tomto domě?"

Chellish na tuto otázku neodpověděl.

„Vaši přátelé nám zničili elektrárnu, jak jistě víte. Máme už jenom několik málo svíček, a protože neradi sedíme potmě, chtěli bychom si tu elektrárnu znovu

postavit. Myslíte, že by vaši přátelé proti tomu něco měli?"

„To bych řekl," odpověděl Pashen posměšně, „Pomoci elektřiny se dají dělat čertovské kousky. Myslím, že vám rekonstrukci generátorové stanice nikdo nedovolí. A kromě toho, generátory jsou stejně v moci mých přátel."

Chellish přikývl, jako by s odmítnutím počítal.

„Jak se Pípáci dorozumívají se svou mateřskou planetou?" zeptal se náhle a nečekaně.

„Mají na to...," začal Pashen. Pak ale pochopil, že Chellishovi málem sedl na lep. „Co je vám do toho?" vykřikl.

„Takže vy to víte," konstatoval Chellish naprosto klidně. „A taky nám to řeknete."

Pashen vyskočil. „Nic vám nepovím!" křičel. „Teď se vrátím a svým přátelům řeknu, že určití lidi jsou nepatřičně zvědavý."

Chellish mávl rukou. „Jen si hezky sedněte, vy kašpárku!" Jeho klid přímo zraňoval. „Je vám určité jasné, že tohle nejsou žádné plané hrozby. Dobře poslouchajte - Pípáci bydlí vztakových stanech?"

„Jak to víte...?" vykřikl Pashen.

Chellish na něj ukázal prstem. „Od vás, Pashene. A to taky řeknu Pípákům, když na to přijde. Víte, že Pípáci přišli z planety, na které je tlak vzduchu mnohem nižší než tady. A víte taky, jaké měli problémy, když vyšli poprvé na Čerstvý vzduch. Pípáci by to na téhle planetě nevydrželi, kdyby nemohli aspoň polovinu dne strávit pod tlakem vzduchu, na jaký jsou zvyklí. Proto s sebou přivezli tlakové stany."

A teď si představte, Pashene, že by Pípáci při svém hledání přehlédli jedinou pušku - což je bezpochyby docela dobře možné. Pak by nám stačilo jenom to, abychom do každého stanu prostřelili malou díрку. Okamžitě by došlo k implozi. Vyrovnání tlaku by proběhlo tak rychle, že by všichni Pípáci, až na ty, kteří by byli náhodou venku, okamžitě zemřeli. Ani u těch ostatních by to pak netrvalo příliš dlouho, protože by už neměli stany, do kterých by se mohli schovat.

A to všechno proto, že jistý pan Pashen, který se vydával za přítele Pípáků, prozradil úzkostlivě strážené tajemství. Co vy na to, Pashene?"

Pashen najednou vypadal jako socha. Tvář mu zpopelavěla.

„Vy... Vy...!" hlesl.

Chellish zůstal klidily a čekal.

„To všechno je lež!" vykřikl Pashen. „Já bych něco takového nikdy neudělal, to dobře víte! Až moc dobře!"

Chellish pokrčil rameny. „Myslíte si snad, že jsem hlupák? Nehodlám k vám být ohleduplnější, než jste vy k nám."

Pashen horečně přemýšlel. Chellish nebyl tak klidný, jak to navenek vypadalo.

Možná, že se Pashen mezitím s Pípáky spřátelil natolik, že by k nim mohl beze všeho přijít a říct: „Chellish nějak zjistil, že bydlíte v tlakových stanech. Teď tvrdí, že jsem mu to prozradil a chce mě vydírat."

Nevypadalo to však, že by Pashen s touto možností počítal. Připomínal někoho, kdo stojí na střeše vysokého domu a nemůže zpátky, protože za ním hoň schodiště.

„To je vydírání!," vyhrkl nakonec.

Chellish dobromyslně přitakal. „Ano, já vím."

„A co... po mně chcete?" chtěl vědět Pashen, když pochopil, že už nemá jiné východisko.

„Chci vědět, jak vypadá přístroj, pomocí kterého Pípáci vysílají signály na svou mateřskou planetu, a o čem si povídají."

„A jakou mám záruku, že mě nezradíte, když vám tohle všechno řeknu?"

„Vůbec Žádnou," odpověděl Chellish. „Máte jenom jedinou záruku, a ta je - pokud nic neřeknete, budu za dvě minuty ve stanovém táboře u Pípáků a všechno vybalím."

Pashen měl hrozný strach. „Tak dobře," zaúpěl nakonec. „Používají obyčejnou elektromagnetickou vysílačku. Pracují se směrovým paprskem a mají jenom dva signály - rutinní signál, který vysílají každých pět hodin, aby jejich mateřský svět věděl, že je všechno v pořádku, a signál nebezpečí, který smí být odvysílán pouze v případě nouze."

„Jak ty signály vypadají?"

„To" neví. Na vysílače je černý a červený knoflík. Stlačení černého vyvolá rutinní signál, stlačení červeného signál nebezpečí."

„Aha. Takže automatika. A jaké signály přicházejí ze světa Pípáků?"

„Žádné."

„Co se stane, když bude odvysílán signál nebezpečí?"

„To nevím, ale možná. Že se vrátí ta jejich velká kosmická loď, která je sem přivezla."

„Jenom ta jedna? Ta, co tady byla a odletěla?"

„No, nemyslím, že by jich měli nějak příliš mnoho."

Chellish přikývl a přemýšlel o tom, co slyšel. „Mám pro vás úkol," řekl nakonec. „Určete přesně, to znamená na minutu přesně, interval, ve kterém vysílají své rutinní signály. Udělejte to rychle a zase se sem vraťte, jen co to budete vědět. Kde mají umístěnou vysílačku?"

„Ve stanu, který je na nejjižnějším cípu tábora."

„Dobrá. Mají Pípáci ultrapřístroje?"

„Žádný jsem neviděl."

„Drží pravidelně stráž?"

„Ve stěnách stanů jsou malé, plastikovou fólií zakryté otvory. Občas se tudy

podívají ven. Někdy tam sedí někdo u kulometu, ale ten pravidelně spí. Kupodivu je ten vysoký tlak unavuje a uspává."

Chellish vypadal, jako by se chtěl zeptat ještě na něco jiného. „Už jste někdy byl uvnitř stanu Pípáků? Jak jste se tam cítil?"

„Hrozně," odpověděl Pashen. „Hvízdalo mi v uších, točila se mi hlava, nemohl jsem dýchat."

„Ale vydržet se to dá, že?"

„Ano. Ale člověk na to musí myslet a šetřit pohyby."

„Dobrá," řekl Chellish. „To by bylo všechno. Vraťte se ke stanovému táboru a zjistěte tam termíny intervalů. A myslete pořád na to, co s vámi Pípáci udělají, až zjistí, že jste je prozradil!"

Pashen vstal. Rychle vyběhl ven. V Mullonově domě si všichni oddechli. Jako obvykle byla Fraudy první, kdo se začal ptát.

„Človče!" vyhrkla. „Jak jste to všechno věděl?"

„Mám pozorovací talent," řekl Chellish tak lhostejně, jak to jen bylo možné. „Několikrát jsem byl v noci venku a prohlédl jsem si jejich stany."

Pak si uvařili kávu a pustili se do práce. O'Bannonovi odborníci začali kreslit konstrukční plány bomby, kterou chtěli vyrobit. Mullona ale napadlo, že tento původní plán třeba nebude vůbec nutný. Pokud se jim podaří zneškodnit těch dvě stě Pípáků v jejich stanovém táboře, pak bude všechno mnohem jednodušší.

Přinejmenším nemuseli vybrakovat reaktory všech strojů. K tomu, aby vyrobili bombu, bude stačit štěpný materiál jednoho nebo dvou zemědělských strojů. S tímto spokojeným konstatováním Šel Mullon spát.

^ A ^

„Čtyři hodiny osmačtyřicet minut," řekl Pashen Chellishovi, který na něj čekal před domem. „Naprostě přesně. Za dvaatřicet minut následuje další signál." „Máte hodinky nastavené na zdejší čas?" Pashen mu mlčky ukázal hodinky s novým ciferníkem. Chellish byl spokojen. Čtyři a osmačtyřicet, uložil si do paměti a v té chvíli si byl jist, že na to už nikdy nezapomene. Pashen se obrátil, že půjde. Předtím však ještě dodal: „Kdyby se Pípáci náhodou chtěli zeptat... tak jsem tu byl proto, abych vám důrazně připomenul, že musíte pracovat rychleji, ano?"

Chellish si s potěšením všiml, že Pashen poprvé použil slovo Pípáci místo mí přátelé nebo naši přátelé. Pashen se tedy s novou situací smířil a obrátil kabát po směru nového větru, jak se říká.

„V pořádku," odpověděl Chellish- „Je to v zájmu nás obou. Ale Já vím ještě něco jiného. Jistě si umíte celkem správně představit,

Že vás v Greenwich! nemají moc rádi. Takže byste možná mohl dostat nápad, že

seberete pár zbraní a vrtulník a zmizíte z dosahu. Vrtulník je pro nás v Greenwich! životně důležitý. Asi by vás hned zastřelili, kdyby vás natchytali s ukradenou helikoptérou. Takže raději zůstaňte ve stanovém táboře a počkejte, co se stane. Já vám pak zaručuji, že z toho všeho vyváznete živ. Rozuměli jsme si?"

„I^o, nevím sice, jak byste mě asi chtěli najít, kdybych vzal kramle...,“ odpověděl Pashen:

„Vy to nevíte," řekl Chellish, „ale to zdaleka neznamena, Že bychom vás nenašli. Změnilo se hodně věcí, Pashene, od té doby, co jste přeběhl k Pípákům. Já bych na vašem místě žádné hlouposti nedělal."

Pashen svařil čelo. Pak šel, aniž by řekl slovo.

^ ^ ^

Celý následující den na poli věnovali přípravám akce.

Když se v noci vrátili zpátky do Greenwiche, po večeři byla zahájena práce na sestavení armády pěti set mužů, která měla provést uder proti táboru Pípáků. Všichni ostatní obyvatelé města byli vyzváni, aby opustili Greenwich, protože se dalo čekat, že se Pípáci budou bránit.

Když bylo všechno připraveno, poslal Chellish své vojáky do postele- Evakuace města měla začít o půlnoci, útok proti táboru byl stanoven na jednu hodinu a třicet minut.

^ A ^

Když se Chellish krátce po půlnoci probudil, bylo město zcela prázdné. Všechno probíhalo tak, jak přikázal. Pípáci si pravděpodobně vůbec ničeho nevšimli, v táboře bylo ticho jako vždy.

Přesně o půl druhé zaduněly motory těžkých strojů. Za každým z kolosů stálo dvacet mužů a když se stroje rozjely, vojáci je následovali.

Kolona tentokrát zamířila k jihu. Chellishův plán spočíval v tom, že Pípáci nebudou nic namítat, protože Pashen jim ráno vysvětlil, že osadníky popohnal k většímu pracovnímu úsilí- Budou si myslet, že Mullonovi lidé jedou na pole. Přesto to však byl kritický okamžik akce, protože na jihu města stroje zahnuły doleva a najednou se zastavily.

V tuto dobu už zbývajících dvě stě mužů, rozdělených do dvou skupin, obklíčilo tábor Pípáků od východu a západu. Byli dobře ukryti ve vysoké trávě a Pípáci si jich pravděpodobně vůbec nevšimli, protože pokud Pípáky vůbec něco zajímalo, pak maximálně jen ten zvláštní manévř zemědělských strojů.

Chellish, Mullon a Milligan se k táboru přiblížili od východu. Zdržovali se mimo dohled do doby, než pozornost Pípáků zaujaly stroje.

Teprve pak vyrazili kupředu.

Zastavili se mezi dvěma prvními stany, v místech, kde byl postaven minomet a hromada připravených min. Tohle byla zbraň stráží. V okolních stanech to vypadalo klidně.

„Tak jednoduše jsem si to ani nepředstavoval," zamumlal Chellish. „Rychle, do práce!"

Skočili mezi stany a vrhli se na strážného. Ten si ještě stačil všimnout, že se něco děje, a otočil se. Chellish viděl, jak tasil malou nebezpečnou ultrazvukovou pistoli.

Ale to už u něj byl Milligan a vyrazil mu ji z ruky. Zbraň vyletěla obloukem k nebi a Pípák vyděšeně zapíštěl.

Chellish vydal smluvené znamení - hlasitě zahvízdal. To bylo signálem pro muže na západ a na východ od tábora. Byli sice ozbrojeni jenom klacky, ale to mohlo stačit. A taky to proti Pípákům, kteří nyní vybíhali ze stanů, ^stačilo. Tvrdými, suchými údery se zbavovali ospalých nepřátel a brali jim jejich zbraně. Greenwichané dosud nevěděli, jakým způsobem se používají ultrapistole, ale s jejich pomocí se jim podařilo aspoň zadržet ostatní Pípáky uvnitř stanů tím, že na ně namířili.

Další skupina Mullonových vojáků vtrhla do stanu, ve kterém byly uloženy zbraně a pistole osadníků. Naložili si na záda, co mohli unést, a rychle se vraceli mezi stroje.

Chellish mezitím vydal třetí signál. Signál, který měl rozhodnout boj. Dohodl se se svými lidmi, že první výstřel z minometu bude znamením k návratu do města.

Ani pro něj však nebylo jednoduché obsluhovat cizí techniku. Potřeboval poměrně hodně času na to, aby se v obsluze této pípácké zbraně vůbec vyznal.

V té chvíli se vedle něj zjevil Milligan. •

„Obávám se, že naši lidé už ty hubeňoury v jejich stanech neudrží, pane," vyhrkl. „Nemůžete už...?"

„Pomozte mi!" přerušil ho Chellish. „A modlete se, aby tenhle minomet fungoval tak, jak bych si přál!"

Milligan přikývl, okamžitě popadl jednu minu a podržel ji u hlavně.

Nemá vůbec strach, pomyslel si Chellish. I když by ho to mohlo každou chvíli rozrhat!

„Okamžitě se kryjte!" křikl na Milligana, „jakmile^to zmáčknu!"

Milligan přikývl. „Jasně, pane!" odpověděl. „Čekám jen na váš rozkaz!"

,

Chellish zvedl ruku. „Pozor... teď!"

Milligan pustil minu a ta vklouzla do hlavně. Těžký projektil dopadl. Milligan mezitím uskočil a položil se na břicho.

Chellish číhal za lafetou. Ale ne dlouho. Okamžitě se ozvala ohlušující rána - i

když ne tak hlasitá, jak Chellish čekal - potom ostré hvízdání a projektil ve vysokém oblouku vzlétl. Za okamžik zmizel v temnotách.

Ted' to musí bouchnout, pomyslel si Chellish. Ted' už ano. Ztraceně, tak už konečně dopadni!

Podivné, jak pomalu plynul čas. Z dálky bylo slyšet tiché hvízdání miny - což bylo-znamením, že let není dostatečně stabilní.

Najednou tento zvuk na vteřinu umlkl.

A na jihu, daleko od tábora, se zářivě zablesklo. Oslněný Chellish zavřel oči a v té chvíli se ozvala hromová detonace.

Moc daleko, pomyslel si Chellish. Musíme upravit naměř!

Nechtěl zasáhnout tábor. Neměl v úmyslu Pípáky pozabíjet. Ale bylo by mu mnohem milejší, kdyby mina detonovala aspoň na jižním okraji tábora místo o půl kilometru dál, aby to Pípákům nahnelo trochu strachu.

Vedle něj najednou kdosi zvolal: „Vynikající výstřel, pane Chellishi!" Nandejte jim to! Ukažte jim! Máme pušky!"

„Bud' zticha!" vykřikl Chellish zlostně. „Střílel jsem mizerně. Zaujměte tady pozice a držte Pípáky v šachu, může se stát, že vyjdou ven."

Sklonil hlaveň minometu a s Milliganovou pomocí vypálil druhou střelu. Letěla poměrně těsně nad střechami stanů a detonovala tak blízko tábora, až se bližší stany povážlivě zakomíhaly.

Lidé z Greenwiche, Mullonovi současní vojáci, se mezitím stáhli do lesa. Pípáci si toho všimli a vyhnuli se ze stanů.

Chellish si dal podat jednu z ukořistěných ultrazvukových pistolí. Prohlédl si ji a vtom vedle něj zarachotily automatické pušky. Pípáci se zarazili. Začali se schovávat mezi stany a čekali na vhodnější příležitost.

Chellish odložil pistoli, aby mohl vypálit další ránu z minometu. Obrátil hlaveň trochu více na východ - aby mina dopadla na východní okraj tábora. To by mělo stačit, aby Pípáci pochopili, že už s jejich zbraní umí zacházet.

Greenwichané přestali střílet, sotva Pípáci zapadli mezi stany. Chellish mohl dál v klidu studovat ultrazvukovou pistoli.

Objevil zajišťovací mechanismus. Usilovně pokračoval ve studiu zbraně..

V té chvíli někdo vykřikl: „Přicházejí! Vlevo, vylézají zpoza stanů!"

Chellish se napřímil. Pípáci se odplazili až k severnímu okraji tábora a vybíhali na volné prostranství. Pušky začaly znovu štěkat. Chellish se vrhl kupředu. Pípáci bez ustání stříleli ze svých ultrapistolí a zaháněli útočníky. Zuřil krutý boj. Lidé z Greenwiche začínali vyhrávat. Pípáci se rozutekli a poschovávali se za svými stany.

Chellish využil přestávky v boji, aby mezi lidmi rozdal ukořistěné ultrazvukové pistole a vysvětlil jim, jak je obsluhovat. Když o chvíli později zaútočili Pípáci potřetí, nedostali se dál než na několik kroků od stanů. Pak se jejich útok zhroutil.

Chellish neměl v úmyslu ztrácet další čas. S Milliganovou pomocí poslal jednu minu za nejsevernější stan tak těsně, že se jeho stěny protrhly a stan vybuchl.

Potom uplynula čtvrt hodina, aniž se cokoli stalo. Chellish Milliganovi přikázal přinést další minu a náhle se mezi stany vynořila dlouhá hubená postava, mávající kusem látky. Přes rameno měla na řemeni středně velký kufřík.

Milligan vrátil minu na stojan. Pípák s kouskem hadru zůstal nejistě stát, ale když viděl Chellishe, jak na něj mává, sebral všechnu odvahu a přišel blíž. Pištěl a kňučel, a když dorazil k Chellishovi, z kufříku se ozval mechanický hlas: „Co to má znamenat? Proč na nás útočíte?“

Chellish odpověděl: „Pokud s námi budete chtít vyjednávat, nedávejte tak hloupé otázky. Nebaví nás být vašimi otroky a pokud se během čtvrt hodiny nevzdáte a nepřestanete bojovat, rozstřílíme vaše stany na kusy. Vraťte se ke svým lidem a řekněte jim, ať vy- jdou jednotlivě z úkrytů a ať odloží své zbraně támhle doprostřed mezi stany. Víte, co je to čtvrt hodiny?“

Kufr přeložil Chellishovu výzvu do řeči Pípáků. Hubený parlamentář pozorně naslouchal. Potom se otočil a vracel se beze slova.

Chellish netrpělivě čekal. Boj dosud nebyl rozhodnut. Mohli očekávat další, čtvrtý útok Pípáků. A pokud by si připravili nějaký útočný plán, který by se zakládal na znalostech o rozmístění protivníka, mohli ještě mít určitou šanci na úspěch.

Chellish mezitím pozoroval poslední stan v táboře. Uvnitř stála vysílačka, o které mluvil Pashen. Dalo se očekávat, že Pípáci teď vyšlou nouzový signál. Chellish poslal ke stanu tři muže s ultrazvukovými pistolemi.

Když uplynulo deset minut ze čtvrt hodinové lhůty, ozval se O'Bannonův hlas, který volal: „Jeden se pokusil, pane Chellishi! Dostali jsme ho!“

Chellish spokojeně přikývl. Podíval se k Milliganovi a pak zase na hodinky.

Zanedlouho se znovu objevil Pípák s kouskem hadru. Mával, ale neblížil se. Pak k němu přišel další Pípák a odhodil cosi na zem mezi dva stany. Nebylo vidět, co to je. Druhý Pípák zůstal stát a pozorně se na Chellishe díval. Chellish mu zamával. Pípák k němu zamířil.

„Prohledejte ho, jestli nemá zbraň!“ přikázal Chellish svým mužům.

Pak se objevil třetí Pípák, opět něco hodil na zem a následoval druhého.

O hodinu později se nacházeli všichni Pípáci v bezpečném zajetí. Nebyly s nimi žádné potíže. Byli připraveni kapitulovat a byli příliš vyčerpáni, než aby pomysleli na další odpor.

Všechny jejich stany, až na jeden, zůstaly vcelku. Byly prohledány kvůli ukrytým zbraním a pak v nich lidé umístili zajaté Pí-páky. Hubeňouři byli zcela bezbranní a nemohli způsobit žádnou škodu.

Po boji se z jednoho z nejjižnějších stanů vynořil Pashen. Vypadal velice špatně,

pravděpodobně celou dobu bojoval se strachem.

„Mlčky se dal odvést a zavřít do jednoho z domů.“

Chellish postavil dobře vyzbrojené strážce před stan s vysílačkou a vydal jednomu ze svých mužů rozkaz, aby každé čtyři hodiny a osmačtyřicet minut stiskl černé tlačítko agregátu. Další řetěz stráží byl rozestavěn kolem tábora, pro případ, že by se Pípáci přece jen pokusili o nějaké povstání.

Pak se Chellish se zbytkem svých lidí a se stroji vrátil zpátky do města.

^ /* ^

Příštího dne Chellish zahájil konstrukci bomby. Trval na tom, aby všichni, kdo na ní pracovali, byli vybaveni co nejúčinnějšími ochrannými oděvy proti záření.

Vypadalo to, že bomba postačí k tomu, aby zastrašila, případně zneškodnila kosmickou lod Pípáků, která tu měla za čtyři měsíce přistát. S nějakým vedlejším účinkem bomby a její exploze na město nemuseli počítat, snad jen s určitou mírou zvýšené radioaktivity.

Po patřičných propočtech Chellish konstatoval, že postačí na určitou dobu evakuovat město. A vůbec nejlepší by bylo celé město přestěhovat na bezpečnější místo. Chellish se snažil vysvětlit tuto nutnost lidovému shromáždění. Občané tím nebyli příliš nadšeni, ale nakonec pochopili, že to jinak zřejmě nepůjde.

Chellish také prosadil, že i přes napjatou situaci bude nutno pokračovat v práci na polích. Všechny stroje - až na dva, jejichž obsah reaktoru byl právě zpracováván na bombu - se proto znovu rozjely za práci.

Za krátkou dobu po přepadení stanového tábora Pípáků se do Greenwiche vrátil klid - i když to byl klid pouze klamný.

^ ^ ->-

Prvních Čtrnáct dní po dobytí tábora to vypadalo, jakoby v sobě Chellish skrýval jakýsi tajuplný strach. Už nebyl tak veselý jako obvykle, a Mullon, který se považoval za jeho přítele, se ho nepřestával vyptávat, co ho trápí.

Nedověděl se nic, až jednoho dne začal Chellish s povzdechem vysvětlovat: „Myslím, že jsme to zvládli!“

Mullon přikývl. „To rád slyším. A co máte na mysli, prosím?“ „Přemýšlejte,“ odpověděl Chellish. „Pokud nás Pashen obelhal, když jsme se ho ptali na vysílačku, pokud nám udal falešný Časový interval pro rutinní signál... Co se potom asi stalo?“

Mullon rozpráhl ruce. „No, Pípáci by se doma jednoduše posadili do kosmické

lodi a letěli by sem, aby se podívali, co se děje."

„Přesně tak," souhlasil Chellish. „Ale oni to neudělali, takže Pashenovy údaje byly správné."

Mullon překvapeně vzhlédl. „Odkud to víte?"

„Od kapitána Blaileye. Spočítal vzdálenost mezi naší a dvanáctou planetou této soustavy, ze které Pípáci pocházejí. Na let k nám potřebují se svou nejlepší kosmickou lodí nejméně deset dní. Myslím, že by si pospíšili, kdyby zjistili nějakou nepravost. Teď už však uplynulo čtrnáct dní od našeho útoku a žádná loď se neukázala. Takže si pravděpodobně ničeho nevšimli. Je to logické?"

Mullon spokojeně přikývl. „Velmi logické," řekl.

^ A ^

Koncem druhého měsíce po útoku začala speciální skupina stavět provizorní tábor na břehu řeky nedaleko Greenwiche. Sem mělo být obyvatelstvo města v případě exploze bomby evakuováno.

Na konci třetího měsíce bylo evakuováno i sto osmdesát zajatých Pípáků, kteří se zatím chovali velice klidně a poslušně. Ve městě zůstala pouze jejich vysílačka, aby nebyla během transportu poškozena.

Obdělávání obilného pole skončilo a setba vzešla. "Podle názoru odborníků se skutečně dala čekat taková úroda, jakou Pípáci předpověděli a chtěli. Obilí bylo velké a silné, a klasy připomínaly kukuřici. Doma na Zemi by obilí Pípáků vyhrálo na zemědělských výstavách všechny ceny.

^ ^ ^

Poslední dny měsíce plynuly za stále rostoucí nervozity. Chellish nechtěl začít s evakuací zbytečně brzy a čekal na signál kapitána Blaileye- Blailey by si kosmické lodi Pípáků musel pomoci přístrojů své Gazely všimnout první.

Chellish proto před lidmi vypadal jako statečný a chladnokrevný muž.

Až ho jednoho dne ráno probudila jeho náramková vysílačka. Aktivoval ji a přešel na příjem.

„Havajská květino," řekl Blailey.

„Havajská květina je na cestě na Tahiti," odpověděl Chellish. „Máme zaměření ze směru Myrthy 12," vysvětloval Blailey. „Odstup pětadvacet krát deset na devátou, vzdálenost devět set tisíc. Ti chlapíci už začali brzdit, ale vypadá to, že nemají příliš úspěch." „Děkuji," odpověděl Chellish. „Kdy tady budou?" „Za sedmatřicet až čtyřicet hodin. Je u vás všechno v pořádku?" „Ano, pane," řekl Chellish.

„To je dobře. Držím vám palce a... Pak si, myslím, spolu trochu popovídáme."

„Ano?" podivil se Chellish.

„Ano. Země je o zdejších událostech informována. Odhodlanost osadníků je chvályhodná a na Zemi pochopili, že je nutné podpořit je v dalším boji proti Pípákům. Nebo si snad myslíte, že poté, až jim zničíte kosmickou loď, bude na této planetě navěky klid?"

„Ne, to pochopitelně ne, pane."

„Tak tedy! Vězte, že pokud by došlo k nějaké vážnější situaci, přiletí vám na pomoc křížník ze Země." Chellish potlačil radostný výkřik.

^ ^ ^

Za východu slunce byla zahájena evakuace. Kolem poledne už byla polovina Greenwicheanů ubytována u řeky a navečer ve městě zůstalo jenom pět mužů, zodpovědných za bombu.

Blailey mezitím Chellishovi sdělil, že cizí kosmická loď přistane mezi půl osmou a osmou místního času.

Mullon s Chellishem nasedli do stroje a odjeli s bombou do míst, kde měla přistát loď Pípáků.

„Co se však stane, pokud přistanou někde jinde?" zeptal se Mullon. „Pak nasedne jeden z nás do stroje a odjede na správné místo." „Ale Pípáci ho uvidí, že? A budou si asi něco myslet." „To je jasné," přiznal Chellish, „ovšem nebezpečí nebude tak hrozné. Kromě toho přistanou v noci. Navíc budeme mít připravený vrtulník. Muž, který odjede se strojem, může být v případě nouze rychle odvezen. Nezapomínejte, že pípácká kosmická loď je velmi těžkopádná, U Pípáků neexistují bleskové starty. Neutečou, ani kdyby zjistili, že jsme bombu aktivovali. Mimochodem -kolik máte hodin?"

Mullon mu to tekl. „Za dvě hodiny musíme zmáčknout Černé tlačítko," prohlásil Chellish. „Jinak by ještě na poslední chvíli .mohli pojmout podezření." Odstavili stroj a vrátili se do města.

^ A ^

V Šest hodin pětadvacet minut spatřili na obloze známé Červené světélko. Zničehonic se vynořilo a pomalu začalo klesat. Zároveň bylo slyšet tichý šum. Milligan a O'Bannon se rozmístili na dvou určených bodech a světlo zaměřili. Z výsledků měření se dalo vyčíst, že pípácká loď přistává s rozdílem plus minus padesáti metrů na stejném místě jako poprvé.

„To nám bude stačit," řekl Chellish vážně. „Mullone, oznamte to našim lidem." Mullon .si vzal malou vysílačku, vytáhl anténu a aktivoval přístroj. Přitiskl si na ucho malé sluchátko a pak slyšel, jak někdo říká:

„Tady Stokes. Co se děje?“

Mullon jakoby zadržoval dech, když řekl: „Všechno je v pořádku. Odpalujeme za minutu!“

^ A ^

A bylo to tady!

Obrovský ohnivý míč, který svou zářivostí předčil dvacet sluncí, stoupal na jihu k nebi.

Chellish a jeho Čtyři druzi už neviděli, jak se kolem nich nebe rozjasňovalo. Byli schovaní v provizorním krytu z plastického kovu. Se zadrženým dechem čekali až se přes ně přežene tlaková vlna a až se ozve zadunění exploze.

Když se tak stalo, postavili se, a nastoupili do vrtulníku a odletěli na severovýchod.

Na jihu stoupal k nebi rudě zářící. Štíhlý sloupec popílků.

^ A ^

Dva dny po explozi bylo místo výbuchu prohledáno z vrtulníku. Pilot a jeho průvodce na sobě měli ochranné skafandry. Spatřili veliký kráter, ale ani stopu po kosmické lodi Pípáků. Radioaktivita dosahovala ve výšce dvou set metrů nad středem kráteru méně než jednoho rentgenu za hodinu. Na zemi to však vypadalo jinak.

Bylo to, jak Chellish předpovídal - vrak křižníku ADVENTU-ROUS městečko Greenwich prakticky zachránil. Přitom se havarované těleso nehnulo ani o centimetr. Jeho jižní Část sice značně zářila, ale uvnitř vraku nehrozilo prakticky žádné radioaktivní nebezpečí.

V Greenwich! prasklo několik oken, ale to bylo všechno. Záření dosahovalo asi jednoho milirentgenu za hodinu. Chellish vydal příkaz, aby domy byly okamžitě rozloženy a odvezeny pryč, než se obrátí vítr s radioaktivním popílkem.

Výstavba přesunutého městečka Greenwich pak pokračovala překvapivě rychle. Za několik týdnů vypadal Greenwich jako předtím - stál ale o dvacet kilometrů dále u řeky.

Lidé se znovu nastěhovali a byli šťastni - šťastni, protože opět bydlí ve svých domech a že Pípáky porazili. Všichni věřili, že už se nikdy nevrátí.

Chellish sdělil malému okruhu lidí, kterým mohl důvěřovat, že nad vyhnanci drží ochrannou ruku samotná Země, a jeho přiznání bylo přijato s nadšením.

Dále musely být dohodnuty další kroky proti případnému útoku Pípáků, kteří jim pravděpodobně nedají pokoj. Protože Greenwich získal status nezávislé kolonie, měl

Blailey za úkol sdělit prezidentu osadníků své záměry.

Zajatí Pípáci nesli svůj úděl a osud velkého křižníku klidně. Vypadalo to, jakoby se s tou ztrátou vypořádali už předem, jakoby věděli, že proti Pozemšťanům je těžké bojovat. Byli připraveni pro kolonisty pracovat, a kromě toho je chtěli naučit používat ukořistěné stroje. Městečko Greenwich se zvolna vracelo do starých kolejí. Zavládly všední dny a starosti, snad jen s tím rozdílem, že kolonisté pochopili, jak důležité je držet v každém případě pospolu...